Περιοδος 2η,
Νο 85
Ιούνης '99
40 σεντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται από την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Η πάλη ενάντια στον πόλεμο του ΝΑΤΟ
σελ 2, 4, 11

Τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΑΞΙΚΟΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ

- ΣΕ ΛΙΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ
- ΣΕ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ-ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
- ΣΕ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥΣ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥΣ

ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

για περισσότερα στη σελ. 3, 6-7

Πορεία Ειρήνης ενάντια στις Βάσεις

Η αντιπολεμική διάθεση ήταν εκεί

Έγινε στις 16 Μαίου στη Λάρνακα η πορεία Ειρήνης ενάντια στον πόλεμο και τις Βάσεις. Παρά τη ζέστη και την ταλαιπωρία του κόσμου, που αναγκάστηκε να μείνει για ώρες όρθιος στην Ξυλοτύμπου για να ακούσει τους διάφορους χαιρετισμούς, ήταν μια επιτυχημένη αντιπολεμική εκδήλωση με παλμό και ζωντάνια που ακριβώς φανέρωνε την αντίθεση αλλά και την αγανάκτηση του κόσμου ενάντια στον πόλεμο στην Γιουγκοσλαβία. Υπολογίζεται ότι ήταν η πιο μεγάλη αντιπολεμική κινητοποίηση που έγινε από το 1979.

Οι διοργανωτές της πορείας εκτός από τον αντιπολεμικό χαρακτήρα, προσπάθησαν να δώσουν και ένα εθνικιστικό στίγμα με συνθήμα όπως «εξω ο Αττίλας απο τη Κύπρο» και άλλα παρόμοια. Ο κόσμος ομως τα αντιμετώπισε χαλαρά ενώ ανταποκρίθηκε πολυ θερμά και ζωντανά στ' αντιπολεμικά συνθήματα. Εθνικιστικό τονο προσπάθησε να δώσει στην ομιλία του και ο Θεοδωράκης ο οποίος υποστήριξε ότι Ελλάδα και Κύπρος ήταν οι μόνες που κινήθηκαν για να σταματήσει ο πόλεμος. Βέβαια ο Θεοδωράκης ξέχασε τις εκατοντάδες χιλιάδες που διαδηλώνουν στη Ρώμη, το Βερολίνο, το Λονδίνο και αλλού όπως ξέχασε και το γεγονός ότι οι βομβαρδισμοί αποφασίστηκαν ομόφωνα απο όλα τα μέλη του ΝΑΤΟ συμπεριλαμβανομένης βέβαια και της κυβέρνησης Σημίτη που παραχωρεί τη Θεσσαλονίκη για να κατεβαίνουν τα στρατά του ΝΑΤΟ. Οσο για την κυβέρνηση Κληρίδη έχει συνταυτιστεί πλήρως με το ΝΑΤΟ και την ΕΕ και εφαρμώζει με ιδιαίτερο ζήλο το εμπάργκο ενω επιτρέπει στις Βάσεις να χρησιμοποιούνται για ανεφοδιασμό των πολεμικών του ΝΑΤΟ.

Βέβαια ο κόσμος χειροκρότησε τον Θεοδωράκη αλλά όχι για τις δηλώσεις του, αλλά για το τι συμβολίζει, τους αγώνες και την αντίσταση της αριστεράς ενάντια στην χούντα.

Μετά το τέλος της εκδήλωσης, ένα κομμάτι των διαδηλωτών με επικεφαλής τους απεργούς στα ξενοδοχεία του Λόρδου, συνέχισε την πορεία έξω από τα ξενοδοχεία σε ένδειξη συμπαράστασης.

Παρά τις προσπάθειες των γραφειοκρατών να ελέγξουν την κατάσταση και να αποτρέψουν την πορεία, τελικά η πορεία έγινε εξαιτίας της αγωνιστικής διάθεσης των απεργών και των συμπαραστατών τους. Με συνθήματα όπως "Εργάτες ενωμένοι ποτέ νικημένοι", " η εργατιά παλεύει και θα νικήσει, με παναπεργία τον Λόρδο θα τσακίσει" αλλά και "Λόρδος - ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο" οι εργάτες έδιναν το μήνυμα ότι ο δικός μας εχθρός βρίσκεται στην ίδια μας την χώρα - είναι οι κεφαλαιοκράτες και η κυβέρνηση τους που τάσσονται με τους ιμπεριαλιστές για να εξασφαλίζουν τα δικά τους συμφέροντα.

Η Εργατική Δημοκρατία είχε το δικό της συγκροτημένο μπλοκ στην πορεία, με πανό και συνθήματα που συνδύαζαν την αντιπολεμική διάθεση του κόσμου με την πάλη ενάντια στην κυβέρνηση που υποστηρίζει την σφαγή στην Γιουγκοσλαβία αλλά και το σύστημα που γεννά τους πολέμους και τις σφαγές. Ακόμη, την ώρα που οι διοργανωτές υποχρέωναν ουσιαστικά τον κόσμο να φύγει αφού τα λεωφορεία αναχωρούσαν, η Εργατική Δημοκρατία, μαζί με τους απεργούς πρωτοστάτησε στη συνέχιση της πορείας στα ξενοδοχεία και μαζί δώσαμε την κόντρα με τους γραφειοκράτες που ήθελαν να την σταματήσουν.

Τα συνθήματα «η αλληλεγγύη των εργατών θα γίνει ο τάφος των Νατοϊκών», «ο δικός μας πόλεμος γίνεται εδώ - ενάντια στην λιτότητα και τον Συναγερμό» και «ενάντια στον πόλεμο και στ' αφεντικά, κόκκινα Βαλκάνια σοσιαλιστικά» αγκαλιάστηκαν απο τον κόσμο και φωνάχτηκαν σ' όλη την πορεία.

Αυτή η αντιπολεμική διάθεση των εργαζομένων πρέπει να έχει συνέχεια. Μπορεί και πρέπει να συγκεκριμενοποιηθεί σε κινητοποιήσεις ενάντια στον δικό μας εχθρό - στην κυβέρνηση και στα αφεντικά των εμπάργκο και των διευκολύνσεων στους Νατοϊκούς. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να παλέψουμε ενάντια στον πόλεμο και σ' αυτούς που τον προκαλούν.

Μαρία Κωνσταντίνου

Μαζικό εργατικό αντιπολεμικό κίνημα

Παρά την αποδοχή απο την πλευρά της Γιουγκοσλαβίας του σχεδίου της G8 γιά το Κόσσοβο ο πόλεμος στην Γιουγκοσλαβία συνεχίζεται.

Η επιμονή του ΝΑΤΟ, και κυρίως των Αμερικανών και των Βρετανών να επιβάλουν όλους τους όρους τους και να πετύχουν τους στόχους τους στην περιοχή αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο, ακόμη και αν υπάρξει σήμερα κάποια συμφωνία και σταματήσουν οι βομβαρδισμοί, να ξαναρχίσουν με την πρώτη ευκαιρία.

Το νέο σχέδιο και οι εξελίξεις που ακολούθησαν την αποδοχή του απο τον Μιλόσεβιτς δεν αποτελούν μια ολοκληρωτική και συντριπτική επικράτηση του ΝΑΤΟ όπως ακριβώς την ήθελαν. Οι βομβαρδισμοί κράτησαν πολύ περισσότερο απ' ότι υπολόγιζαν και τα αποτελέσματα που περίμεναν δεν ήλθαν. Αντίθετα τα καραβάνια των προσφύγων και τα κομματιασμένα κορμιά των αμάχων από τις «έξυπνες» βόμβες ξεσκεπάζουν καθημερινά τον εγκληματικό χαρακτήρα αυτής της επέμβασης. Το αντιπολεμικό κίνημα άρχισε να φουντώνει σε ολόκληρο τον κόσμο και ιδιαίτερα στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Τις τελευταίες μέρες δεκάδες χιλιάδες και εκατοντάδες χιλιάδες κόσμος πήρε μέρος σε αντιπολεμικές διαμαρτυρίες και συναυλίες στο Λονδίνο, το Βερολίνο, την Κολωνία, την Ρώμη ενω συλλαλητήρια και αντιπολεμικές εκδηλώσεις προγραμματίζονται στις ΗΠΑ και την Αυστραλία.

Οι σημερινές εξελίξεις δεν σημαίνουν με κανένα τρόπο οτι τα προβλήματα απο την διάλυση της πρώην Γιουγκοσλαβίας έχουν λυθεί. Οι διπλωματικές πρωτοβουλίες και τα παζάρια είτε έχουν την σφραγίδα του ΝΑΤΟ και της Ε.Ε. ή του ΟΗΕ δεν πρόκειται να εξασφαλίσουν την ειρήνη. Οι προηγούμενες συμφωνίες για τη Βοσνία όχι μόνο δεν εμόδισαν την εξάπλωση του πολέμου στο Κόσσοβο αλλά αντίθετα την υποβοήθησαν. Ακόμη στο ΙΡΑΚ παρά το ότι έχουν περάσει 8 χρόνια απο την υπογραφή της συμφωνίας για τον τερματισμό του πολέμου, οι βομβαρδισμοί συνεχίζονται μέχρι σήμερα ενώ 6000 άτομα, κυρίως παιδιά, πεθαίνουν κάθε μήνα εξαιτίας του συνεχιζόμενου εμπάργκο.

Οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις όχι μόνο δεν πρέπει να σταματήσουν αλλά θα πρέπει να δυναμώσουν αν θέλουμε να σταματήσουμε την βαρβαρότητα που επιβάλλει το ΝΑΤΟ στη Γιουγκοσλαβία.

Το συλλαλητήριο και η πορεία που καλούν τα κόμματα της αντιπολίτευσης την Δευτέρα 7 Ιούνη είναι μια καλή ευκαιρία να δείξουμε την αποφασιστηκότητα μας να συνεχίσουμε με την ίδια και μεγαλύτερη ένταση τις κινητοποιήσεις μας. Κινητοποιήσεις που πρέπει να παρουν συγκεκριμένο περιεχόμενο ενάντια στις Βάσεις και τους κατασκοπευτικούς σταθμούς των Αμερικάνων, που αποτελούν ορμητήριο για τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις του ΝΑΤΟ, ενάντια στο εμπάργκο και τις κυρώσεις που επιβάλλει στη Γιουγκοσλαβία η κυβέρνηση του Κληρίδη, που τρέχει να εναρμονιστεί πλήρως με τον Κλίντον και τους άλλους φονιάδες της Ε.Ε.

Κληρίδης συνένοχος

Η κυβέρνηση αρχικά μάσησε τα λόγια της αλλά γρήγορα φρόντισε να ξεκαθαρίσει την θέση της. Παίζοντας το χαρτί της κινδυνολογίας προσπάθησε να μας πείσει ότι οι αντιπολεμικές εκδηλώσεις βλάπτουν γιατί προκαλούν κακή εικόνα στην Ε.Ε., με αποτέλεσμα να απομονωθούμε από τους «σύμμαχους μας». Γι' αυτό και ταυτίστηκε πλήρως, επιβάλλοντας το εμπάργκο και όλες τις υπόλοιπες κυρώσεις που ζήτησε η Ε.Ε. Είναι συνένοχη σ' αυτό το έγκλημα σε βάρος των λαών της Γιουγκοσλαβίας.

Η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση Κληρίδη που την αντιπροσωπεύει δεν είναι καθόλου η εξαρτημένη ή η αδύνατη πλευρά που δεν έχει άλλη επιλογή παρά να ακολουθήσει τους δυνατούς. Συμπορεύονται με τον Κλίντον, τον Μπλέρ και τους συνεταίρους τους σε αυτή τη βαρβαρότητα γιατί περιμένουν ότι θ' ανταμειφθούν γι' αυτή τους τη στάση και θα πάρουν τ' ανάλογα ανταλλάγματα - πιο ευνοϊκούς όρους στην ένταξη στην Ε.Ε., αναβάθμιση του ρόλου τους στην περιοχή. Ένα μικρό δείγμα του τι σημαίνει αυτό, είναι και τα παζάρια του Ρολόγη του ΚΕΒΕ με τους Έλληνες ομολόγους του, για τα ποσοστά που θα πάρουν οι Ελληνοκύπριοι εργολάβοι στην μελλοντική ανοικοδόμηση της Γιουγκοσλαβίας.

Αντιπολεμικό κίνημα

Γι' αυτό και το αντιπολεμικό κίνημα δεν μπορεί να στηρίζεται σ' αυτούς που στις διακηρύξεις τάσσονται ενάντια στο πόλεμο, υπέρ των «αδελφών» Σέρβων και στην πράξη ταυτίζονται με την Ε.Ε. και παζαρεύουν το μερίδιο τους γι' αυτή την υποστήριξη.

Η ηγεσία του αντιπολεμικού κινήματος πρέπει να περάσει στα χέρια του εργατικού κινήματος. Οι εργαζόμενοι μπορούν να ξεκινήσουν από τους χώρους δουλείας στήνοντας αντιπολεμικές επιτροπές που να πάρουν πρωτοβουλίες και δράση σε τοπικό επίπεδο ενάντια στον πόλεμο και να βάλουν ταυτόχρονα την πίεση στις ηγεσίες των συντεχνιών να μπουν μπροστά και να οργανώσουν την αντιπολεμική διάθεση που υπάρχει με μαζικές κινητοποιήσεις και απεργίες.

Στην Ελλάδα οι εργαζόμενοι στα τρένα με απόφαση του συνδικάτου τους εμποδίζουν την κυκλοφορία των τρένων που μεταφέρουν πολεμικό υλικό για τις επιχειρήσεις του ΝΑΤΟ στην Γιουγκοσλαβία. Η ΓΕΣΕ (γενική συνομοσπονδία εργατών), η ΑΔΕΔΥ (το συνδικάτο των δημοσίων), το συνδικάτο των εκπαιδευτικών, πήραν πρωτοβουλίες με στάσεις και απεργίες ενάντια στο πόλεμο. Αυτό το παράδειγμα είναι που πρέπει να ακολουθήσουμε και εδώ.

Οι Αγγλικές βάσεις στη Κύπρο, όπως και τα ραντάρ, παίρνουν μέρος στην επέμβαση του ΝΑΤΟ. Οι εργαζόμενοι μπορούν να τα μπλοκάρουν. Η τροφοδοσία, οι τηλεπικοινωνίες των Βάσεων είναι στα χέρια των εργαζομένων να κοπούν. Οι εργαζόμενοι στις Βάσεις και στην ΑΤΗΚ μπορούν να περάσουν απόφαση μέσα από τις συντεχνίες τους ώστε να μην γίνεται καμία εξυπηρέτηση στις Βάσεις και τα ραντάρ των Άγγλων που έχει σχέση με το πόλεμο.

Το ίδιο μπορούν να κάνουν και οι εργαζόμενοι στα λιμάνια και τα αεροδρόμια. Ταυτόχρονα πρέπει να πιεστούν οι ηγεσίες των συντεχνιών να οργανώσουν κινητοποιήσεις ενάντια στην πολιτική και τα μέτρα της κυβέρνησης που στηρίζουν το πόλεμο. Έτσι είναι που πραγματικά μπορούμε να δράσουμε αποτελεσματικά για να σταματήσουμε τον πόλεμο του ΝΑΤΟ ενάντια στην Γιουγκοσλαβία. σταμάτημα του πολέμου. Οι αφηρημένες διακηρύξεις ενάντια στο πόλεμο και υπέρ της ειρήνης δεν αρκούν.

Πέτρος Μιχαήλ

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

"Κοινωνικός διάλογος" ή ταξική σύγκρουση;

Ένα απο τα χαρακτηριστικά αυτής της κυβέρνησης ειναι η υπεροψία και η περιφρόνηση του λαϊκού αισθήματος που επανειλημμένα έδειξε να το έχει γραμμένο. Τώρα ο Κληρίδης έχοντας μείνει μόνος του με τους ΕΔΗ του Βασιλείου καλεί τα κόμματα σε "κοινωνικό διάλογο" για την οικονομία.

Ο λόγος που η κυβέρνηση προχωρεί προσεχτικά και ψάχνει για «συναινέσεις» ειναι το περσινό πάθημα με την καταψήφιση του φορομπηχτικού πακέτου του Χριστοδούλου, η απομόνωση στην οποία βρίσκεται και ο φόβος μιας κοινωνικής αναταραχής.

Πέρσι όταν κατατέθηκε το φορολογικό πακέτο στη Βουλή, διάφορα κομμάτια εργαζομένων βρίσκονταν σε κίνηση: οι λιμενεργάτες, οι μουσικοί, οι ταχυδρομικοί, οι κοινωνικοί λειτουργοί. Η κυβέρνηση με τον αέρα της νίκης των προεδρικών κατέθεσε το πακέτο των οικονομικών μέτρων στη Βουλή η οποία όμως το καταψήφισε. Ήταν μια σημαντική ήττα της κυβέρνησης αφού ακόμα και μέσα στον Συναγερμό υπήρξαν αντιδράσεις στις φορολογίες (Προδρόμου, Αναστασιάδης). Ήταν επίσης φανερό ότι τα κόμματα θα μπορούσαν να ψηφίσουν το πακέτο με μερικές μικροαλλαγές αν προηγούμενα η κυβέρνηση το συζητούσε μαζί τους.

Το χαστούκι με τους S-300, η αποχώρηση της ΕΔΕΚ απο την συγκυβέρνηση και στη συνέχεια η στάση της κυβέρνησης στο Κουρδικό και τώρα με τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία, όλα αυτά, την έφεραν σε απομόνωση.

Επί πλέον η κυβέρνηση βρίσκεται σε σύγκρουση με διάφορα κομμάτια της κοινωνίας, με τους δημόσιους υπαλλήλους, με τους ημικρατικούς, για το ξεπούλημα της ΑΤΗΚ, των Κυπριακών Αερογραμμών, των Δασικών Βιομηχανιών, των λιμανιών, για το Εθνικό Σχέδιο Υγείας, με τους τηλεφωνητές, τους απεργούς στα ξενοδοχεία του Λόρδου και άλλους.

Οι απεργοί του Λορδου κλείνουν τον δρόμο εξω απο το Προεδρικό. Η αστυνομία δεν μπόρεσε να τους διαλύσει, χρέιάστηκε η βοήθεια των συντεχνιακών

Ειναι κάτω απο αυτές τις συνθήκες που η κυβέρνηση ψάχνει να βρει στηρίγματα κερδίζοντας την αποδοχή και των άλλων κομμάτων αφού δεν μπορεί να περάσει το οικονομικό πακέτο απο τη Βουλή μόνο με την υποστήριξη του Συναγερμού.

Αυτό εννοούσε ο υπουργός Οικονομικών Τάκης Κληρίδης λέγοντας ότι «ο σκοπός του κοινωνικού διαλόγου ειναι να εξευρεθεί η αναγκαία συναίνεση για να πετύχουμε το καλό της οικονομίας του τόπου».

Επιδίωξη μάλιστα της κυβέρνησης ειναι να εγκριθεί στα γρήγορα το πακέτο μέτρων - μέχρι τα μέσα Ιούλη - πριν κλείσει η βουλή για τις θερινές διακοπές.

Όμως η αλήθεια για τον "κοινωνικό διάλογο", την "εξυγίανση" και το "νοικοκύρεμα" της οικονομίας ειναι άλλη. Πίσω απο αυτές τις διακηρύξεις ετοιμάζονται νέες επιθέσεις ενάντια στους εργαζόμενους με επίκεντρο τις ιδιωτικοποιήσεις, τη φιλελευθεροποίηση των επιτοκίων, την αύξηση του ΦΠΑ, το κρατικό μισθολόγιο, το όριο αφυπηρέτησης, περισσότερες περικοπές.

Την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση ετοιμάζει τα χτυπήματα ενάντια στους εργάτες μοιράζει δωράκια στους τραπεζίτες και στους βιομήχανους ετοιμάζει ένα άλλο πακέτο μέτρων - Νέα βιομηχανική πολιτική το αποκαλεί - που περιλαμβάνει την "στήριξη" των βιομηχάνων με 20 εκατομμύρια λίρες για το 1999 - 2000.

Που οδηγεί ο "διάλογος";

Είναι ολοφάνερο ότι η κυβέρνηση επιδιώκει μέσα απο τον διάλογο ν΄ αποφύγει το ξέσπασμα της ταξικής σύγκρουσης και να εξασφαλίσει κοινωνική ανακωχή.

Σε αυτή την παγίδα έχουν πιαστεί οι ηγεσίες των συνδικαλιστικών οργανώσεων που φαντάζονται ότι μπορούν να έχουν και την πίτα σωστή και τον σκύλο χορτάτο. Ότι δηλαδή, μπορεί να ξεπεραστεί η οικονομική κρίση των αφεντικών και του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού ("εθνική οικονομία") ανώδυνα για τους εργαζόμενους μέσα απο τη συλλογιστική των "ανταλλαγμάτων" και του "πάρε-δώσε".

Τέτοιος ειναι για παράδειγμα ο "διάλογος" της ΠΑΣΥΔΥ με την κυβέρνηση για το κρατικό μισθολόγιο και την επέκταση του ορίου αφυπηρέτησης των δημοσίων υπαλλήλων. Απο τη μια η ΠΑΣΥΔΥ απορρίπτει μείωση κλιμάκων όμως δεν αντιτίθεται σε "απλούστευση των μισθολογικών κλιμάκων" όσο για το όριο αφυπηρέτησης δεν αρνείται να το "συζητήσει" έχοντας υπόψη να το χρησιμοποιήσει σαν "διαπραγματευτικό ατού".

Απο την πλευρά της αντιπολίτευσης, η ηγεσία του ΑΚΕΛ αντί να απορρίψει κάθε διάλογο εμφανίζεται με δικές της προτάσεις παζαρεύοντας με μικροαλλαγές στα χτυπήματα των εργαζομένων.

Έτσι, παρά το ότι το ΑΚΕΛ καταγγέλλει ότι ο Κληρίδης θέλει το διάλογο για να περάσει τα αντεργατικά του μέτρα, την ίδια στιγμή, συμμετέχει στο διάλογο με στόχο, όπως δηλώνει ο Χριστόφιας, όχι για να "εμβολιάσει" την κυβέρνηση αλλά για την προάσπιση των συμφερόντων των εργαζομένων.

Πως προστατεύονται τα συμφέροντα των εργαζομένων αν μετατραπεί το Φιλοξενία σε οργανισμό ιδιωτικού δικαίου ή αν η κυβέρνηση μειώσει τις μετοχές της στο Χίλτον στο 70% όπως ειναι οι προτάσεις του ΑΚΕΛ;

Δυστυχώς η ηγεσία του ΑΚΕΛ σαν η κύρια δύναμη της αντιπολίτευσης που θα μπορούσε πραγματικά να υπερασπιστεί τα συμφέροντα των εργατών, χρόνια τώρα ακολουθεί την πολιτική της συναίνεσης και του ταξικού συμβιβασμού στο όνομα πάντα του "εθνικού συμφέροντος". Ό,τι δηλαδή έχει ανάγκη σήμερα ο Κληρίδης και ο Συναγερμός για να κρατιούνται στην εξουσία.

Η συμμετοχή του ΑΚΕΛ στο "Εθνικό Συμβούλιο" στηρίζει και ιδεολογικά την εικόνα ότι είμαστε δήθεν όλοι μια ομάδα, μια "οικογένεια" και επεξεργαζόμαστε μια κοινή στρατηγική απέναντι σε "εξωτερικούς" εχθρούς. Όμως ποια κοινή στρατηγική μπορεί να έχουν οι απεργοί στα ξενοδοχεία με τους ξενοδόχους, την ΟΕΒ και την κυβέρνηση Κληρίδη;

Ο κύριος εχθρός της εργατικής τάξης βρίσκεται μέσα στην ίδια μας τη χώρα, είναι τα αφεντικά και η κυβέρνηση τους. Μια κυβέρνηση που χρειάζεται ένα μόνο σπρώξιμο για να τη ξεφορτωθούμε.

Η απάντηση

Οι εργάτες στη βάση δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν απο οποιονδήποτε διάλογο με την κυβέρνηση ή τα αφεντικά.

Η "συναίνεση" που ζητάει ο Κληρίδης μέσα απο τον "κοινωνικό διάλογο" δεν πρόκειται να φέρει την κοινωνία και τους εργαζόμενους σε έναν καλύτερο τρόπο ζωής. Το μόνο που σημαίνει για τους εργαζόμενους ειναι ιδιωτικοποιήσεις, περισσότερες περικοπές στις δημόσιες δαπάνες, περισσότερες απολύσεις, περισσότεροι φόροι, παγωμένοι μισθοί, ψηλότερα επιτόκια. Αντίθετα, για τους καπιταλιστές αυτή η "συναίνεση" θα μετατραπεί σε νέα, μεγαλύτερα κέρδη στις τσέπες τους. Ο αντιπρόεδρος του ΔΣ του ξενοδοχείου ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ που αποφάσισε η κυβέρνηση να το ιδιωτικοποιήσει ειναι απο τους πρώτους προσφοριοδότες που έκανε αίτηση για να το αγοράσει.

Για αυτό πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι: δεν μπορεί να γίνει **κανένας** διάλογος ανάμεσα στους εργάτες και τους Λόρδους, τους Σιακόλες ή την κυβέρνηση που τους στηρίζει. Ο μόνος διάλογος που μπορεί και επιβάλλεται να γίνει είναι ο διάλογος ανάμεσα στους εργαζομενους για το πως οργανώνουμε την πάλη για την ανατροπή αυτής της κυβέρνησης και μαζί με αυτήν τα σχέδια των καπιταλιστών.

Καλοκαιρινό Πάρτυ της Εργατικής Δημοκρατίας

Παρασκευή 25 Ιούνη
ώρα 8:30 μ.μ.
στην αυλή του Ξενοδοχείου Φιλοξενία

Ζωντανή μουσική και σπιτίσιο φαγητό
Τιμή 7 λίρες
Μαθητές και ξένοι εργάτες 5 λίρες
Απεριόριστο φαγητό και ποτό

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Αισιόδοξα ξεκίνησε η οικονομική μας εξόρμηση αφού τον πρώτο μήνα μαζέυτηκαν 567 λίρες. Ευχαριστούμε θερμά όλους τους συντρόφους που πρόσφεραν για να μαζευτεί αυτό το ποσό. Αυτό τον μήνα με το πάρτυ περιμένουμε να υπάρξει μιά γερή ώθηση στην οικονομική μας εξόρμηση. Το αντιπολεμικό κίνημα και οι απεργιακές κινητοποιήσεις βάζουν πολύ περισσότερα καθήκοντα στην οργάνωση μας. Γι αυτό η ενίσχυση σας αυτή την στιγμή είναι πολύ σημαντική. Μήν ξεχάσετε μαζί με την εφημερίδα σας να πάρετε και τα λαχεία σας και την πρόσκληση για το πάρτυ.

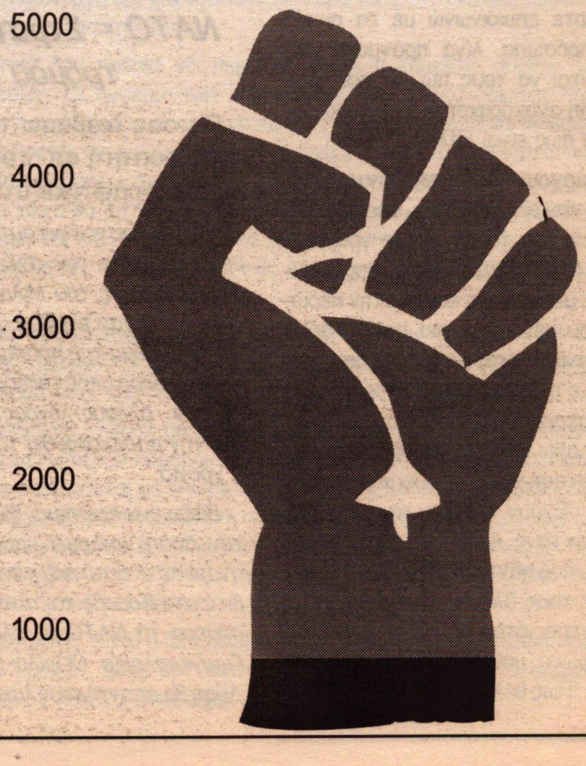

Οι σοσιαλιστές ενάντια στον πόλεμο του ΝΑΤΟ

Στις 15 Μάη, στα πλαίσια του τριήμερου Μαρξισμός '99 που οργάνωσε στην Αθήνα το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (ΣΕΚ) πραγματοποιήθηκε αντιπολεμικό διεθνιστικό Φόρουμ με ομιλητές από Σερβία, Αλβανία, Κύπρο, Τουρκία, Κουρδιστάν. Όλοι οι ομιλητές διακήρυξαν την αλληλεγγύη των εργατών σε όλα τα Βαλκάνια ενάντια στον πόλεμο του Νάτο.

Ο σύντροφος Πάνος Γκαργκάνας από το ΣΕΚ που ανοιξε την συζήτηση είπε χαρακτηριστικά:

«Μια ολόκληρη τάξη βρίσκεται πίσω από το Σημίτη και οι υπεύθυνοι γ' αυτά τα εγκλήματα που προσυπογράφει η κυβέρνηση Σημίτη είναι οι έλληνες καπιταλιστές. Γι' αυτό λένε ψέματα όταν λένε ότι δεν θέλουν αυτό τον πόλεμο. Αυτός ο πόλεμος γίνεται και για τα δικά τους κέρδη εξίσου όπως γίνεται για τα κέρδη των αμερικανών και των άλλων καπιταλιστών, έτσι τα γεράκια του πολέμου είναι τα ίδια με τα γεράκια της αγοράς. Δεν μπορούμε να αντιμετωπίζουμε την κυβέρνηση και τους έλληνες καπιταλιστές σαν κάποιους τρίτους ανάμεσα στον Κλίντον και σε μας. Είναι με τον Κλίντον, είναι ενάντια σε μας και είναι ο κύριος εχθρός που έχουμε να παλέψουμε. Γι' αυτό δεν μπορούμε να σταματήσουμε τον πόλεμο με την εθνική ενότητα βάζοντας μπροστά την γαλανόλευκη».

Και πιο κάτω έβαλε την προοπτική διεξόδου από τον πόλεμο με την *«άμεση συλλογική δράση των εργατών με απεργίες, κινητοποιήσεις να στερήσουν τη δυνατότητα των Νατοϊκών να κερδίσουν τον πόλεμο».*

Συγκλονιστικές ήταν οι ομιλίες των συντρόφων από την Σερβία και την Τουρκία.

Η Μαρία Ντούμποβιτς είναι φοιτήτρια από το Βελιγράδι, μια από τους χιλιάδες φοιτητές που συμμετείχαν στις μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στον Μιλόσεβιτς το χειμώνα 1996-97. Ήταν ένας αγώνας που, όπως μας θύμισε η Μαρία, πρόσφερε την συμπαράσταση του και στους αλβανούς φοιτητές του Βελιγραδίου. Αυτόν τον κόσμο χτυπάνε οι βόμβες του Νάτο, αυτή την ελπίδα πάνε να σβήσουν κάτω από τα ερείπια των βομβαρδισμών. Αλλά δεν τα καταφέρνουν.

Την υπόσχεση να πολλαπλασιάσουμε τις προσπάθειες μας για να σταματήσουμε τον πόλεμο του ΝΑΤΟ και να ανταποκριθούμε στο κάλεσμα των εργατών και των φοιτητών της Γιουγκοσλαβίας, την μετέφερε με τον πιο ωραίο τρόπο ο Αλί από την Τουρκία. Πιο κάτω είναι οι ομιλίες τους.

Μήνυμα απο το Βελιγράδι

Πριν από ένα χρόνο αυτό που αισθανόμασταν στο Βελιγράδι ήταν ότι είμαστε αβοήθητοι, πικρία, απογοήτευση, γιατί οι κινητοποιήσεις που κάναμε τότε δεν καταφέρανε να νικήσουνε. Αυτό που ακολούθησε είναι ότι πολλοί καθηγητές μας που συμμετείχαν έφυγαν απ' το πανεπιστήμιο, και η αντιπολίτευση που υπήρχε διαλύθηκε.

Τότε, σκεφτόμασταν ότι τα πράγματα δεν θα μπορούσαν να γίνουν χειρότερα, αυτό δηλαδή που συμβαίνει τώρα.

Οι διάφορες δημοκρατίες - μέλη του Νάτο βομβαρδίζουν τον κόσμο, τους φοιτητές, τους εργάτες, που πριν λίγο καιρό διαδήλωναν ενάντια στο καθεστώς του Μιλόσεβιτς για ολόκληρους μήνες, σε αντίξοες συνθήκες, με κρύο και βροχές. Δεν θα μπορούσε να φανταστεί κανείς, και ανάμεσα τους κι΄ εγώ, ότι θα έχανε σε τέτοιο βαθμό τον έλεγχο της ζωής του, και ότι θα έπαιρνε τηλέφωνο τους φίλους, απλά για να διαπιστώσει αν ζουν.

Όποτε επικοινωνώ με τα οικεία μου πρόσωπα, λίγα πράγματα μου έρχονται να τους πω, αν και είναι μεγάλη ανακούφιση για μένα να μαθαίνω πως είναι καλά.

Υπάρχουν φορές που δεν μπορούμε να επικοινωνήσουμε, επειδή είναι κομμένες οι τηλεφωνικές γραμμές, όπως στην περίπτωση που βομβαρδίστηκε μια γέφυρα κοντά στην περιοχή που μένουν οι πιο πολλοί φίλοι μου, ονομάζεται Τσούπρια, και διακόπηκε η επαφή για 2 μέρες. Τώρα αποκαταστάθηκε πάλι, και μπορώ να καταλάβω από την φωνή τους ότι η κατάσταση χειροτερεύει μέρα με την μέρα. Έχουν αγγίξει τα όρια των νεύρων τους. Ακόμη και η φίλη μου η Ιρένα, που πάντα ήταν ευδιάθετη και έκανε τους άλλους να αισθάνονται καλύτερα, όταν τη ρώτησα απ΄ το τηλέφωνο, μου απάντησε ουρλιάζοντας: "Πως θέλεις να είμαι, όταν μας βομβαρδίζουν κάθε μέρα;"

"Συμπαραστεκόμαστε στους πρόσφυγες"

Αν και νοιώθω τον πόνο τους όταν μιλάμε, επίσης μπορώ να φανταστώ τον πόνο των Αλβανών προσφύγων που σίγουρα αναρωτιούνται όπως κι΄ εγώ, όποτε τελειώνουν οι ειδήσεις που παρακολουθώ, πότε θα μπορέσω να επιστρέψω στο σπίτι μου.

Επίσης πρέπει να αναφέρω τους φίλους στο Βελιγράδι, μέλη μη κυβερνητικών οργανώσεων, οι οποίοι δημοσίευσαν ένα γράμμα προς τους Αλβανούς φίλους εκφράζοντας αισθήματα συμπόνιας και συμπαράστασης και την επιθυμία να τελειώσουν όλα αυτά. Πριν 2 χρόνια οι συμφοιτητές μου κι΄ εγώ υποστηρίξαμε τον Σύλλογο Αλβανών Φοιτητών και την ειρηνική διαμαρτυρία τους, τους φιλοξενήσαμε στον φοιτητικό μας ραδιοσταθμό, ο οποίος όμως λίγο αργότερα απαγορεύτηκε και όλες οι τέτοιου τύπου ενέργειες έγινε δύσκολο να συνεχιστούν.

ΝΑΤΟ = Στρατηγική τρόμου

Θα σας διαβάσω το μήνυμα ενός φοιτητή απ΄ το Βελιγράδι, που γράφτηκε στις 5 Μάη:

«Αυτός που γράφει αυτές τις γραμμές συνεχίζει τον αγώνα ενάντια στο καθεστώς του Μιλόσεβιτς από τότε που ήταν έφηβος. Δεν θεωρεί ότι είναι θύμα της προπαγάνδας της σέρβικης κρατικής τηλεόρασης, ανάμεσα σ΄ άλλους λόγους και επειδή δεν την παρακολουθεί τα τελευταία 9 χρόνια.

Βάζω ένα ερώτημα. Φίλοι μου από την Δύση, υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα σ' αυτό που κάνει ο Μιλόσεβιτς στο Κόσοβο και αυτό που κάνει σήμερα το ΝΑΤΟ σ΄ ολόκληρη την Γιουγκοσλαβία. Οι φίλοι μου απ΄ την Δύση θα απαντήσουν λακωνικά με τα λόγια του CNN, ότι ο Μιλόσεβιτς σκοτώνει απλούς ανθρώπους σκόπιμα, ενώ το ΝΑΤΟ όταν το κάνει αυτό, το κάνει κατά λάθος. Ακόμη κι΄ αν είναι έτσι, σημαίνει τίποτε για όσους έχουν αφήσει πίσω τους, αν σκοτώθηκαν τυχαία ή αν σκοτώθηκαν σκόπιμα; Είναι φανερό ότι το ΝΑΤΟ αυτό που θέλει να κάνει, είναι να ρίξει το ηθικό του κόσμου με το να χτυπάει συνεχώς πολίτες.

Ακόμη κι΄ όταν έλεγαν ότι αστόχησαν και χτύπησαν το λεωφορείο, ενώ πήγαιναν για την γέφυρα, τελικά δεν έριξαν στην γέφυρα αλλά μόνο τους επιβάτες του λεωφορείου. Υπάρχει καμία διαφορά στην στρατηγική αυτή του ΝΑΤΟ, και την απόλυτα ταυτόσημη στρατηγική του τρόμου που χρησιμοποίησε ο Μιλόσεβιτς ενάντια στους αλβανούς πολίτες; Υπάρχει καμία διαφορά απ' το να καις τα σπίτια στο Κόσοβο για να τρομοκρατήσεις τον αλβανικό πληθυσμό και το να βομβαρδίζεις και να καις συστηματικά τα σπίτια και τα εργοστάσια, τις γέφυρες και τα τηλεοπτικά κανάλια και τα σχολεία;»

Οι φίλοι μου μου λένε ότι ο κόσμος έχει πια εκπαιδευτεί ώστε να καταλαβαίνει μόνο απ' τον ήχο αν είναι αεροπλάνο ή Τόμαχοκ. Ακόμη και μετά από 50 μέρες βομβαρδισμών ο κόσμος, μόλις ακούσει τις σειρήνες, τρέχει να κρυφτεί επειδή φοβάται το ίδιο όπως την πρώτη μέρα. Ο παππούς μου που είναι αγρότης, εγκατέλειψε το τρακτέρ, και αγόρασε ένα άλογο για να μετακινείται.

Αναρωτιέμαι αν όλοι αυτοί οι θάνατοι απλών ανθρώπων, Σέρβων και Αλβανών, θα κάνει αυτούς που είναι υπεύθυνοι να σταματήσουν έστω για λίγο.

Θέλω να σας ευχαριστήσω όλους που δεν είστε αδιάφοροι, και θέλω να σας πω πως το ενδιαφέρον σας και η συμπαράσταση σας είναι ίσως η μόνη μας ανακούφιση.

Και από την Τουρκία

Θα ήθελα να χρησιμοποιήσετε την φαντασία σας για μια στιγμή μόνο. Φανταστείτε μια χώρα στην οποία υπάρχουν 25.000 δολοφονημένα μέλη εθνικής μειονότητας. Στην περιοχή που ζει αυτή η μειονότητα υπάρχει ένας στρατός κατοχής μισού εκατομμυρίου στρατιωτών. 3.000 χωριά σ' αυτή την περιοχή έχουν εκκενωθεί και καεί. Μέλη του κόμματος αυτής της εθνικής μειονότητας συνέχεια φυλακίζονται και σκοτώνονται μυστηριωδώς.

Και όχι μόνο αυτό. Αυτή η χώρα κάνει εισβολή σε μια γειτονική χώρα κάθε καλοκαίρι με 40 - 50.000 στρατό την κάθε χρονιά, με μαχητικά ελικόπτερα και αεροπλάνα και τανκς. Και όχι μόνο αυτό. Η μικρή χώρα στην οποία η μεγαλύτερη κάνει εισβολή, δημιουργήθηκε από τις ΗΠΑ και τα Ηνωμένα Έθνη και φτιάχτηκε υποτίθεται για να προστατέψει αυτή την εθνική μειονότητα.

Μπορείτε να φανταστείτε μια τέτοια χώρα; Αν ναι, τότε φυσιολογικά θα περίμενε κανείς ότι το ΝΑΤΟ θα βομβάρδιζε αυτή την χώρα.

Λοιπόν σύντροφοι, ΥΠΑΡΧΕΙ μια τέτοια χώρα. Και δεν θέλω να σας εκπλήξω, αλλά δεν πέφτουν βόμβες του ΝΑΤΟ σε αυτή τη χώρα. Προέρχομαι από αυτή τη χώρα.

Όχι μόνο το ΝΑΤΟ δεν τιμωρεί το καθεστώς της χώρας μου, αλλά υπάρχουν τουρκικά αεροπλάνα στη δύναμη του ΝΑΤΟ που βομβαρδίζει την Σερβία. Την προηγούμενη βδομάδα η τουρκική τηλεόραση αποφάσισε ότι δυο αεροπορικές βάσεις στο Παλούκεσιρ και στην Παντούρμα στη δυτική Τουρκία, μπορούν να χρησιμοποιηθούν από αεροπλάνα του ΝΑΤΟ.

Σ' όλη την υποκριτική ιστορία του καπιταλισμού και του πολέμου δεν μπορώ να φανταστώ καμιά άλλη περίπτωση πιο υποκριτική από τη συγκεκριμένη. Το καθήκον μας παντού, στην Ινσταμπούλ, στην Αθήνα, το Λονδίνο, όπου και αν βρισκόμαστε είναι να αποκαλύψουμε αυτή την υποκρισία. Να κτίσουμε μαζικά αντιπολεμικά κινήματα και να φωνάξουμε δυνατά, όπως φώναξαν 30.000 εργάτες στην Ινσταμπούλ, την Πρωτομαγιά: ***"Δουλειές όχι βόμβες", "Λεφτά για Παιδεία και Υγεία, όχι για πόλεμο."***

ΔΙΕΘΝΗ

ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ

Η επανάσταση παραμένει επίκαιρη

Αυτές τις μέρες κλείνει ένας χρόνος από την ανατροπή του στρατηγού Σουχάρτο, του μισητού δικτάτορα που κυβέρνησε για πάνω 30 χρόνια την Ινδονησία.

Ένα χρόνο μετά και ο διάδοχος του Σουχάρτο, πρώην στενός του συνεργάτης, Χαμπίπι προσπαθεί να κρατηθεί στην εξουσία καθώς η μεταπολίτευση κάθε άλλο παρά ομαλή είναι.

Ο Σουχάρτο ήταν κυριολεκτικά αδίστακτος. Ανέβηκε στην εξουσία το 1965 με ένα αιματηρό πραξικόπημα που άφησε πίσω του χιλιάδες νεκρούς. Μέσα στον πρώτο χρόνο της κυριαρχίας του ο στρατός και η αστυνομία δολοφόνησε πάνω από μισό εκατομμύριο συνδικαλιστές, αγωνιστές, σοσιαλιστές, φοιτητές και εργάτες.

Το 1975 έστειλε τα τάνκς να καταλάβουν το γειτονικό Ανατολικό Τιμόρ. Το ένα τρίτο του πληθυσμού -περίπου 200.000 άνθρωποι- εξολοθρεύτηκε από τις σφαίρες και τον λιμό που τις διαδέχτηκε.

Μέσα στα χρόνια της κυριαρχίας του ο Σουχάρτο αντιμετώπισε κάθε φωνή αντιπολίτευσης ή διαμαρτυρίας με την καταστολή και τη βία. Τα κόμματα τέθηκαν εκτός νόμου -με εξαίρεση το δικό του, το Γκολκάρ, και δυο άλλα- τα συνδικάτα διαλύθηκαν και αντικαταστάθηκαν από “κίτρινες”, κυβερνητικές οργανώσεις που ελέγχονταν από συνδικαλιστές-μαριονέτες, η ελευθερία του τύπου καταργήθηκε.

Και όμως, τον περασμένο Μάη ο Σουχάρτο έπεσε. Για μια ακόμα φορά μια βάρβαρη και αδίστακτη εξουσία αποδείχτηκε αδύναμη μπροστά στο ξέσπασμα της οργής των απλών ανθρώπων -των φοιτητών, των εργατών, των ανέργων, των εξαθλιωμένων φτωχών των παραγκουπόλεων της Ινδονησίας.

Η επέτειος της πτώσης του Σουχάρτο δεν είναι απλά η επέτειος της ανατροπής ενός δικτάτορα. Είναι η επέτειος μιας μεγάλης εξέγερσης “από τα κάτω”, είναι η ζωντανή επιβεβαίωση της δύναμης της επανάστασης.

Κατάρρευση

Η οικονομική κρίση που σάρωσε ολόκληρη τη νοτιοανατολική Ασία το φθινόπωρο του 1997 βύθισε κυριολεκτικά στην απόγνωση εκατομμύρια εργατικές οικογένειες στην Ινδονησία, την τέταρτη πολυπληθέστερη χώρα του κόσμου.

Η απόγνωση, όμως, έδωσε πολύ γρήγορα της θέση της στην οργή. Για να “σώσει” την οικονομία η κυβέρνηση κατέφυγε στο διαβόητο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ), το οποίο συμφώνησε σε ένα “πακέτο σωτηρίας” αξίας 46 δισεκατομμυρίων δολαρίων, που θα συνδυαζόταν με ένα πρόγραμμα περικοπών και σκληρής λιτότητας.

Τα μέτρα του ΔΝΤ ήταν καθαρή πρόκληση. Γιά χρόνια οι εργάτες της Ινδονησίας είχαν χτίσει κυριολεκτικά με το αίμα και τον ιδρώτα τους το “οικονομικό θαύμα” της Ινδονησίας. Την ίδια στιγμή οι πλούσιοι συγκέντρωναν τρομαχτικές περιουσίες. Τώρα ξεδιάντροπα ο Σουχάρτο και οι υπουργοί του έλεγαν στους φτωχούς ότι θα έπρεπε να πληρώσουν αυτοί τα σπασμένα της κρίσης. Η πρόκληση δεν έμεινε αναπάντητη.

Η καταιγίδα ήρθε το 1998. Τον Γενάρη ξέσπασαν οι πρώτες μαζικές απεργίες ενάντια στην κρίση και τα μέτρα του ΔΝΤ και της κυβέρνησης. Τον Φλεβάρη κυριάρχησαν οι ταραχές -κύρια στους δρόμους της Ιάβα. Τον Μάρτη η σκυτάλη του αγώνα πέρασε στους φοιτητές. Τον Απρίλη ήταν πια αδύνατο να ξεχωρίσεις την απεργία από τη διαδήλωση, την ειρηνική διαμαρτυρία από τη μάχη με την αστυνομία: η εξέγερση είχε ξεσπάσει.

Ο Σουχάρτο, για άλλη μια φορά χρησιμοποίησε το χαρτί του ρατσισμού σε βάρος της κινεζικής μειονότητας της χώρας και παράλληλα, έστειλε τον στρατό του ενάντια στους εργάτες και τους φοιτητές. Μάταια όμως. Η εξέγερση τραβούσε όλο και περισσότερο κόσμο. Στις 20 του Μάη του '98 αναγκάστηκε να παραιτηθεί.

Οι φοιτητές είχαν διαλέξει την 20η Μάη, ημέρα εθνικής εορτής για την Ινδονησία, για να κάνουν μια μεγάλη διαδήλωση στο κέντρο της Τζακάρτα. Η αστυνομία είχε κλείσει από την προηγούμενη μέρα την πλατεία με αγκαθωτό σύρμα. Η άρχουσα τάξη, όμως, δεν ήταν καθόλου σίγουρη για το αποτέλεσμα μιας σύγκρουσης. Τι θα έκανε ο στρατός; Θα χτυπούσε τους φοιτητές, θα έμενε απαθής ή θα στασίαζε;

Αντιμέτωπη με έναν τόσο μεγάλο κίνδυνο η άρχουσα τάξη αποφάσισε, από τη μια να θυσιάσει τον Σουχάρτο, και από την άλλη να ζητήσει την βοήθεια της αντιπολίτευσης. Οι ηγέτες της ανταποκρίθηκαν πρόθυμα. Στις 19 Μάη ο Αμίν Ράις, ο ηγέτης του “νόμιμου” μουσουλμανικού κόμματος βγήκε στην τηλεόραση και ζήτησε από τους φοιτητές να ακυρώσουν την διαδήλωση. Ο στρατός, είπε, είναι πανίσχυρος, θα τους συντρίψει. Δυστυχώς οι φοιτητές τον πίστεψαν και η διαδήλωση ματαιώθηκε. Το επόμενο πρωϊ ο Σουχάρτο έδωσε την παραίτησή του. Ο κόσμος ξεχύθηκε στους δρόμους για να πανηγυρίσει την πτώση του μισητού δικτάτορα.

Δυστυχώς, όμως, η εξουσία δεν πήγε σε αυτούς που είχαν παλέψει. Η “προδοσία” της αντιπολίτευσης έδωσε στο καθεστώς τη δυνατότητα να γλυτώσει από την κρίση. Τη θέση του Σουχάρτο πήρε ο αντιπρόεδρός του, ο Χαμπίμπι.

Συνεχίζεται

Μέσα στους 12 μήνες που έχουν περάσει από τότε οι φοιτητές, οι εργάτες, οι άνεργοι, οι φτωχοί έχουν ξεχυθεί ξανά και ξανά στους δρόμους της Ινδονησίας, έχουν συγκρουστεί εκατοντάδες φορές με την αστυνομία.

Στα μέσα του περασμένου Νοέμβρη ξέσπασαν μεγάλες απεργίες. Μια διαδήλωση ενός εκατομμυρίου στην Τζακάρτα δέχθηκε τα πυρά της αστυνομίας. Τον Φλεβάρη του '99 η δεύτερη βιομηχανική πόλη της Ινδονησίας, η Σουραμπάγια, σαρώθηκε ξανά από απεργίες. Η “προδοσία” δεν έχει καταφέρει, μέχρι τώρα, να κόψει οριστικά το νήμα της επανάστασης στην Ινδονησία.

ΙΣΡΑΗΛ

Μετά τις εκλογές η ειρήνη δεν είναι πιο κοντά

Το αποτέλεσμα των γενικών εκλογών στο Ισραήλ όπου ο αρχηγός του Εργατικού κόμματος Εχούτ Μπάρακ κέρδισε εκτοπίζοντας τον Βενιαμίν Νετανιάχου από την πρωθυπουργία χαιρετίστηκε σαν μία καινούργια ελπιδοφόρα αρχή για την ειρήνη στην περιοχή.

Κάθε έντιμος άνθρωπος θα χάρηκε με την ήττα του Νετανιάχου, Πρόκειται για ένα αδίστακτο δεξιό πολιτικό που πριν από τρία χρόνια κέρδισε τις εκλογές υποσχόμενος να συντρίψει την Παλαιστινιακή αντίσταση, να σταματήσει και ν'αναστρέψει κάθε παραχώρηση που είχε γίνει στις ειρηνευτικές συμφωνίες ανάμεσα στον Αράφατ και τον Ραμπίν. Κάτω από την ηγεσία του η ειρηνευτική διαδικασία ουσιαστικά σταμάτησε και ο Νετανιάχου προχώρησε στην δημιουργία νέων συνοικισμών σε αραβική γη και σκληρή καταπίεση απέναντι σε κάθε διαμαρτυρία.

Ωστόσο ο Μπάρακ δεν θα ακολουθήσει μια προσέγγιση ριζικά διαφορετική από τον Νετανιάχου. Κεντρικό ζήτημα παραμένει η επιστροφή των Παλαιστινίων, που διώχθηκαν το 1948 από το Ισραήλ, και η αναγνώριση του δικαιώματος τους να έχουν το δικό τους κράτος.

Η σκληρή αδιάλλακτη πολιτική του Νετανιάχου παραχωρούσε το 10% της περιοχής που ιστορικά είναι η Παλαιστίνη για την δημιουργία της αυτόνομης Παλαιστινιακής περιοχής στην Δυτική Όχθη. Η εναλλακτική πολιτική του Μπάρακ προβλέπει την παραχώρηση του 13% της γης.

Ο Μπάρακ δεν είναι διατεθειμένος να συζητήσει την αναγνώριση των δικαιωμάτων των Αράβων πάνω στην Ιερουσαλήμ και σκοπεύει να διατηρήσει τους περισσότερους από τους συνοικισμούς των εποίκων πάνω στην αραβική γη.

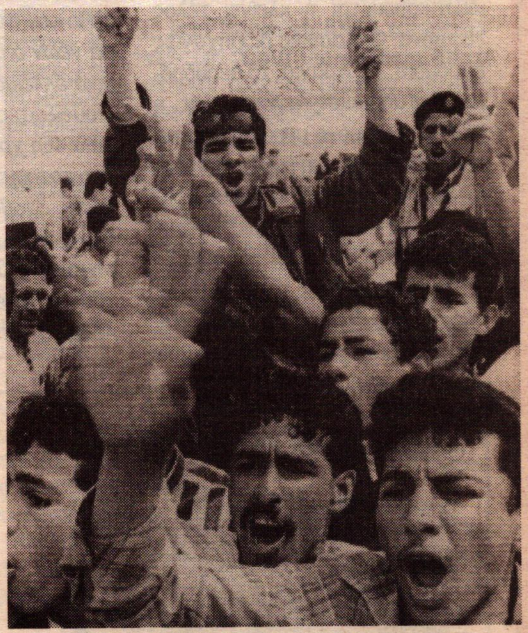

Ακόμα και η υποψηφιότητα του Μπάρακ δεν ήταν υποψηφιότητα του εργατικού κόμματους που είναι αρχηγός. Για να προβάλει την υποψηφιότητα του δημιούργησε τον συνασπισμό «ένα Ισραήλ» όπου έκαμε σημαντικές παραχωρήσεις στους δεξιούς του συμμάχους. Η εκλογική του εκστρατεία πρόβαλε σαν κυριότερο του προσόν την αρχηγία για μεγάλο διάστημα του γενικού επιτελείου των Ισραηλινών δυνάμεων και τα πολλά παράσημα που πήρε στην διάρκεια της στρατιωτικής του καριέρας.

Η έλλειψη προόδου στην ειρηνευτική διαδικασία τροφοδοτεί τον θυμό και το μίσος ανάμεσα στους Παλαιστινίους. Ο Μπάρακ μπόρεσε να κερδίσει τους ψήφους των ισραηλινών καθώς οι ψευδαισθήσεις για τον Νετανιάχου έσβηναν και τους ψήφους του 12% του πληθυσμού του Ισραήλ που είναι Άραβες. Ωστόσο η πολιτική του δεν προσφέρει διέξοδο στο δρόμο της ειρήνης.

Σταύρος Σιδερας

Η επαναστατική σοσιαλιστική απάντη

ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛ

Η κυβέρνηση έχει εξαγγείλει ένα νέο φορολογικό πακέττο, με αύξηση του ΦΠΑ και πρόσθετες φορολογίες στα τσιγάρα, τα οινοπνευματώδη, τα αυτοκίνητα, τα κινητά τηλέφωνα ενώ ετοιμάζει αυξήσεις της τιμής των πετρελαιοειδών, του ρεύματος του νερού, των τηλεφώνων και άλλα.

Είναι ένα πακέτο πανομοιότυπο με αυτό που κατέθεσε πέρυσι τέτοια εποχή στη Βουλή και δεν πέρασε. Για ν' αποφύγει να ξαναπάθει το περσινό κάζο ο Υπουργός Οικονομικών παρέδωσε το πακέτο με τα μέτρα πρώτα στα κόμματα πρίν το καταθέσει στη Βουλή και δηλώνει έτοιμος να δεχτεί «εισηγήσεις και τροποποιήσεις».

Η δικαιολογία και γι αυτό το πακέτο είναι «η μείωση των ελλειμάτων για να μπορέσουμε να εναρμονιστούμε με τους δείχτες του Μάαστριχτ». Είναι η ίδια πιπίλα που χρησιμοποιούν μόνιμα τα τελευταία χρόνια κυβέρνηση και καπιταλιστές για να δικαιολογούν τις επιθέσεις τους ενάντια στην εργατική τάξη. Με την ίδια δικαιολογία πρίν λίγες βδομάδες η Κεντρική Τράπεζα επέβαλε περικοπές στα στεγαστικά δάνεια που δίνουν οι Τράπεζες και κυρίως οι Συνεργατικές και ο Οργανισμός Χρηματοδότησης Στέγης κτυπώντας ουσιαστικά τα χαμηλά εισοδηματικά στρώματα.

Παράλληλα με αυτά η κυβέρνηση έχει ανοίξει και το μέτωπο των ιδιωτικοποιήσεων. Το «Φιλοξενία» ιδιωτικοποιείται ή κλείνει τέλος του μήνα. Οι Δασικές Βιομηχανίες παρόμοια. Τα λιμάνια, το αεροδρόμιο, οι Κυπριακές Αερογραμμές, η ΑΤΗΚ, είναι μόνο μερικές απο τις επιχειρήσεις που η κυβέρνηση δηλώνει ότι θέλει να τις παραχωρήσει στους ιδιώτες. Οπως καταγγέληκε στο συνέδριο της ΠΑΣΥΔΥ σχεδόν σε όλες τις υπηρεσίες υπάρχουν τμήματα που είτε έχουν παραχωρηθεί στους ιδιώτες ή βρίσκονται στο τελικό στάδιο της παραχώρησης τους.

Παίρνει απο τους φτωχούς

Για να περιορίσει τις αντιδράσεις απο το νέο φορολογικό πακέτο η κυβέρνηση δηλώνει ότι το 15% απο αυτά που θα πάρει με τους νέους φόρους θα το δώσει σε παροχές στα χαμηλά εισοδηματικά στρώματα, που θα ισχύσουν όμως απο το 2000.

Μας κοροϊδεύουν ξεδιάντροπα. Υπόσχονται να μας επιστρέψουν 15 εκατομμύρια απο τα 100 που θα μας πάρουν ενώ μόνο απο την αύξηση στα τσιγάρα που την πέρασαν ήδη απο την Βουλή με την διαδικασία του κατεπειγόντως (για να αποφύγουν τάχα την κερδοσκοπία) μας παίρνουν 12 εκατομμύρια. Αλλα 45 εκατομμύρια λίρες μας πήρε η κυβέρνηση επωφελούμενη απο την μείωση της τιμής του πετρελαίου στο δεύτερο μισό του '98, ενω άλλα 70 εκατομμύρια θα ωφεληθεί το '99. Δηλαδή μας παίρνει περισσότερα απο 200 εκατομμύρια και μας επιστρέφει 15 και αυτά υπό προϋποθέσεις.

Την ίδια στιγμή χαρίζει 17 εκατομμύρια κάθε χρόνο στους ξενοδόχους, απο την κατάργηση της φορολογίας του 3% για τον ΚΟΤ ενώ το νέο σχέδιο «για ενίσχυση της Βιομηχανίας» προβλέπει επιδοτήσεις, φοροαπαλλαγές και δανειοδοτήσεις για τους βιομήχανους και τους επιχειρηματίες που σίγουρα θα χρειατούν δεκάδες εκατομμύρια για να καλυφτούν.

Αυτά μαζί με τις τεράστιες δαπάνες για εξοπλισμούς είναι που δημιουργούν τα ελλείματα. Αυτό ομολογεί και ο Χριστοφής Οικονομίδης, πρώην υποψήφιος βουλευτής του Συναγερμού, σε αρθο του στον «Φιλελεύθερο»: «*η αγορά νέων όπλων αυξάνει το δημοσιονομικό έλλειμα και το έλλειμα του Ισοζυγίου Εξωτερικών πληρωμών...τα τελευταία έξη χρόνια η κυβέρνηση ξόδεψε 1 δισεκατομμύριο κυπριακές λίρες γιά αύξηση, αναβάθμιση και εκμοντερνισμό των όπλων της εθνικής φρουράς*». Εισηγήται μάλιστα ότι «*ο ευκολότερος τρόπος να ελλατωθούν και τα δυό ελλείματα και ν'αποφευχθεί η επιβολή νέων φόρων είναι η αποφυγή αγοράς νέων όπλων*».

Η κυβέρνηση βέβαια προτιμά τις φορολογίες. Προτιμά να τα παίρνει απο τους φτωχούς και τα δίνει στους πλούσιους, να τα παίρνει απο τους εργάτες και να τα δίνει στους κεφαλαιοκράτες. Είναι μια «κυβέρνηση των Λόρδων» όπως πολύ σωστά την χαρακτηρίζουν οι απεργοί στα ξενοδοχεία του Λόρδου. Πρέπει να φύγει το συντομότερο, γιατί είναι επικίνδυνη και βλάφτει σοβαρά την υγεία μας.

Εθνική οικονομία;

Το ΑΚΕΛ παρά το ότι δεν ψήφισε την αύξηση στα τσιγάρα και δηλώνει ότι δεν θα ψηφίσει καμιά αύξηση του ΦΠΑ δεν έχει καμιά πραγματική πρόταση για το πώς η εργατική τάξη θα αντιμετωπίσει αυτή την επίθεση. Κατέθεσε δικό του πακέττο «φιλολαϊκών μέτρων» και δική του πρόταση «για την οικονομία και τα δημόσια οικονομικά».

Παρά τις διαφορές που έχουν μεταξύ τους τα δυό πακέτα, έχουν ένα κοινό στοιχείο που είναι το πιό σημαντικό. Προσπαθούν να λύσουν τα προβλήματα του καπιταλισμού και όχι τα προβλήματα που δημιουργεί ο καπιταλισμός στους εργαζόμενους. Αφετηρία τους είναι η εθνική οικονομία και οι προοπτικές ένταξης στην Ε.Ε. Προσπαθούν να αντιμετωπίσουν τη κρίση χωρίς να βάζουν σε αμφισβήτηση το σύστημα, χωρίς να ακουμπούν αυτό που προκαλεί την κρίση.

Η πρόταση του ΑΚΕΛ στην ουσία είναι μιά πρόταση για καλύτερη διαχείρηση του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού, με περικοπές δαπανών, κίνητρα στους βιομήχανους, καλύτερη είσπραξη των φόρων αλλα και... «*αυστηρότερο έλεγχο της απόδοσης του κάθε ξεχωριστού κυβερνητικού τμήματος και του κάθε υπαλλήλου*» όπως αναφέρει το σχετικό βιβλιαράκι. Προτείνει ακόμη «*αυστηρότητα στις προσλήψεις*» με στόχο να μειωθουν οι δημόσιοι υπάλληλοι κατα 2500 χιλιάδες μέσα στα έπομενα 5 χρόνια.

Προφανώς δεν είναι αυτά που απασχολούν τους εργαζόμενους. Αυτά μπορεί να απασχολούν την ΟΕΒ και το ΚΕΒΕ αλλά τους εργαζόμενους τους απασχολούν η ανεργία και οι απολύσεις, η λιτότητα και οι περικοπές, οι ιδιωτικοποιήσεις, οι φορολογίες, οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί που αυξάνονται συνέχεια και τους οποίους πληρώνουμε εμείς.

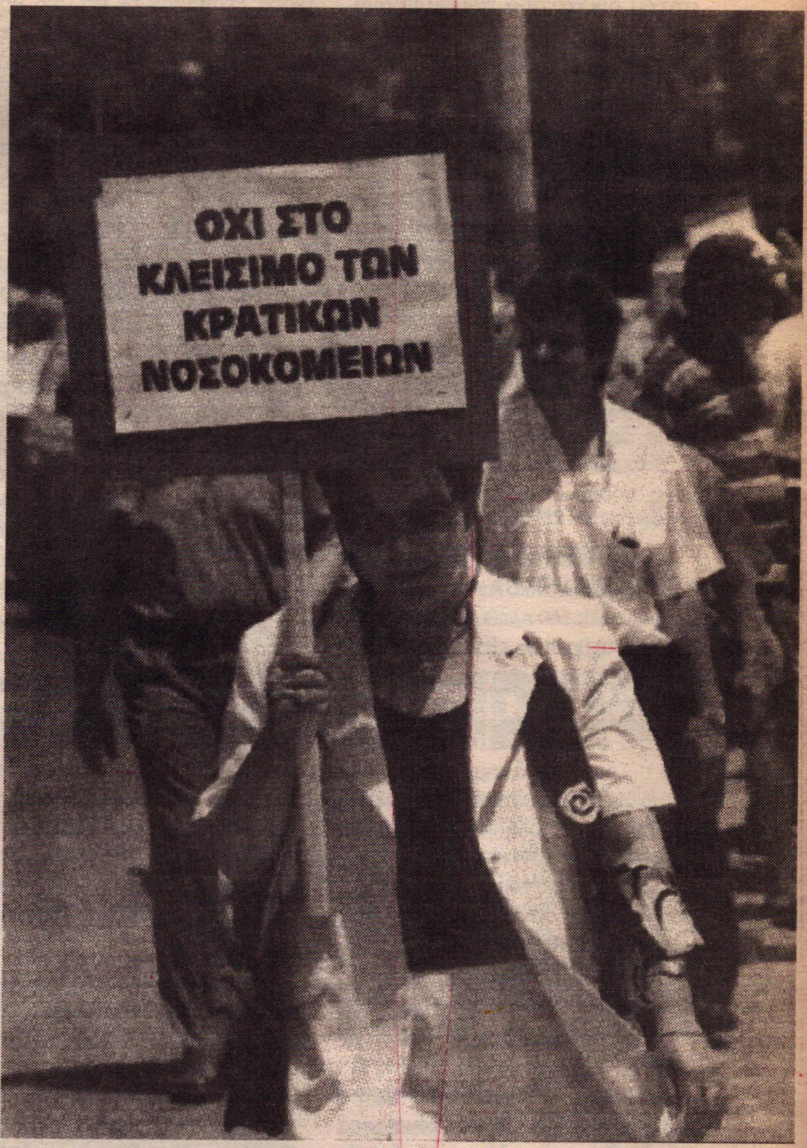

Η εργατική τάξη χρειάζεται μιά άλλη πρόταση. Χρειάζεται ένα ***πρόγραμμα δράσης*** που ν' απαντά στους προϋπολογισμούς λιτότητας, τα φορολογικά πακέτα, τις ιδιωτικοποιήσεις και τις άλλες επιθέσεις. Ενα πρόγραμμα δράσης που να δίνει λύσεις στα προβλήματα που μας δημιουργεί ο καπιταλισμός και όχι προτάσεις για το πως θα λύσει τα προβλήματα του ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός. Η αριστερά και τα συνδικάτα μπορούν και πρέπει να υιοθετήσουν ένα τέτοιο πρόγραμμα δράσης.

ΠΡΟΓΡΑΜΜ

35ωρο και αυξήσεις

Η επιβολή του 35ωρου χωρίς μείωση μισθών είναι ένα άμεσο, ρεαλιστικό κτύπημα στην ανεργία γιατί θα δημιουργήσει χιλιάδες νέες θέσεις εργασίας.

Οι αυξήσεις των τελευταίων χρόνων που ήταν της τάξης του 1% με 2% ήταν σκέτη κοροϊδία. Ο κατώτερος μισθός με βάση το νόμο είναι 268 λίρες και αυτές μετά απο ένα εξάμηνο, με τις οποίες είναι αδύνατο να ζήσει σήμερα κανείς. Παρ' όλα αυτά 67 χιλιάδες εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα παίρνουν μισθούς πιό κάτω και απο αυτό.

Απαιτούμε αύξηση του κατώτατου μισθού γιά όλους στο ύψος του μισθού πρόσληψης που ισχύει στο δημόσιο τομέα, που είναι η κλίμακα Α2 και ισοδυναμεί με 370 λίρες το μήνα. Αύτος ο μισθός θα ήταν μιά μικρή ανακούφιση σε χιλιάδες εργαζομένους και θα προωθούσε την ενότητα στη βάση των εργαζομένων.

Οχι στις ιδιωτικοποιήσεις

Απαιτούμε, σταμάτημα όλων των ιδιωτικοποιήσεων, μετοχοποιήσεων, ή πως αλλοιώς ονομάζουν την προσπάθεια των καπιταλιστών να βάλουν χέρι στις κρατικές και ημικρατικές επιχειρήσεις.

Ζητούμε άμεση κάλυψη όλων των κενών θέσεων που υπάρχουν σήμερα με άμεσες προσλήψεις προσωπικού και μονιμοποίηση όλων των εκτάκτων και συμβασιούχων για να καλυφτούν οι ανάγκες που υπάρχουν, όπως τις καθορίζουν τα συνδικαλιστικά όργανά των εργαζομένων. Απαιτούμε σταμάτημα των απολύσεων στον ιδιωτικό τομέα και κρατικοποίηση κάθε επιχείρησης που θα παραβιάζει αυτή την απαγόρευ-

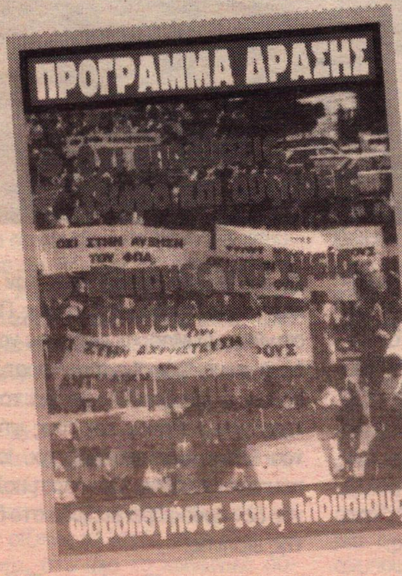

Μπορείτε να...

- Ζητήστε το Πρόγραμμα Δράσης απο τους συντρόφους που διακινούν την Εργατική Δημοκρατία
- Μαζέψτε υπογραφές στο δικό σας χώρο δουλειάς
- Ζητήστε απο την συντεχνία σας να περάσει το ψήφισμα με το πρόγραμμα δράσης απο τη Γενική Συνέλευση ή απο το Διοικητικό Συμβούλιο.
- Δημιουργήστε ομάδες υποστηριχτών του Προγράμματος Δράσης στον χώρο σας ή στο τμήμα σας

ση στη κρίση

ΟΥΣΙΟΥΣ

Υπάρχει διάθεση

Βέβαια τέτοια αιτήματα σαν αυτά που προτείνει το πρόγραμμα δράσης δεν πρόκειται να γίνουν δεχτά απο την κυβέρνηση και τους εργοδότες. Η μόνη δύναμη που μπορεί να τα επιβάλει είναι η εργατική τάξη.

Η αγωνιστική διάθεση και αυτοπεποίθηση που υπάρχει σήμερα σε σημαντικά κομάτια της εργατικής τάξης, είναι η καλύτερη εγγύηση γι' αυτό. Η απεργία στα ξενοδοχεία του Λόρδου έχει μπεί στον πέμπτο μήνα και η συμπαράσταση συνεχίζεται και φουντώνει, όπως και το αγωνιστικό φρόνημα των απεργών. Οι λιμενεργάτες αρχίζουν απεργία διαρκείας. Οι εργαζόμενοι στις Δασικές Βιομηχανίες κλιμακώνουν τις κινητοποιήσεις τους. Το ίδιο και οι εργαζόμενοι στο Φιλοξενία. Το πρόσφατο συνέδριο της ΠΑΣΥΔΥ αποφάσισε αγωνιστικές κινητοποιήσεις ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και ενάντια στη κατάργηση κεκτημένων που απειλούνται απο το σχέδιο της κυβέρνησης για το ΕΣΥ.

Μιά σειρά άλλοι κλάδοι βρίσκονται σε αναβρασμό, οι γιατροί, οι νοσηλευτές, οι εκπαιδευτικοί, οι οικοδόμοι. Οι φοιτητές και οι μαθητές προετοιμάζονται για κινητοποιήσεις και την επόμενη χρονιά αφού τα προβλήματα στον χώρο της εκπαίδευσης είναι τεράστια.

Μπορούμε να σταματήσουμε τις ιδιωτικοποιήσεις και τις απολύσεις. Μπορούμε ν' ανατρέψουμε την πολιτική της λιτότητας. Χρειάζεται όμως η συλλογική και δυναμική δράση της εργατικής τάξης. Χρειάζονται δυναμικές απεργίες, καταλήψεις διαδηλώσεις και μαζική συμπαράσταση και αλληλεγγύη σε κάθε κομμάτι που συγκρούεται και αμφισβητεί τις επιλογές τις κυβέρνησης και των αφεντικών.

Χρειάζεται ενα πρόγραμμα δράσης που να ενώνει όλους τους εργαζόμενους και τις μάχες που δίνουν, σε ένα κεντρικό πολιτικό προσανατολισμό: ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ, να πληρώσουν για την κρίση οι καπιταλιστές που την δημιούργησαν και όχι οι εργαζόμενοι.

Ενας τέτοιος αγώνας, όχι μόνο μπορεί να επιβάλει αυτα τα αιτήματα αλλά δημιουργεί και τις καλύτερες προϋποθέσεις για να ξεφορτωθούμε και την «κυβέρνηση των Λόρδων». Δέν υπάρχει κανένας λόγος να περιμένουμε τις εκλογές του 2003 για να τους μαυρίσουμε. Μπορούμε να τους μαυρίσουμε σήμερα στην πράξη.

Ανεξάρτητα απο το εκλογικό σύστημα που υπάρχει στην κάθε χώρα, σε κανένα μέρος του πλανήτη καμιά κυβέρνηση δεν μπορεί να κυβερνά όταν έχει στους δρόμους τη μεγάλη μάζα της εργατικής τάξης με διαδηλώσεις, απεργίες και καταλήψεις να διεκδικά τα δίκαια της. Ακόμη και δικτατορίες καταρρέουν κάτω απο τέτοιες κινητοποιήσεις και όχι απλά προεδρικές κυβερνήσεις.

Σε αυτή την κατεύθυνση παλεύει η Εργατική Δημοκρατία και καλεί τον κάθε αγωνιστής της εργατικής τάξης και της νεολαίας να στρατευτεί μαζί μας, προωθώντας το πρόγραμμα δράσης και οργανώνοντας γύρω απο αυτό.

Α ΔΡΑΣΗΣ

ση και θα προχωρά σε μαζικές απολύσεις.

Δαπάνες για Υγεία-Παιδεία

Απαιτούμε χρηματοδότηση των δημόσιων σχολείων, νοσοκομείων, και άλλων οργανισμών κοινής οφέλειας, στο ύψος των αναγκών, όπως καθορίζουν οι αντίστοιχοι συνδικάλιστικοί φορείς. Οχι άλλες περικοπές στη δημόσια Υγεία και Παιδεία.

Φορολογήστε τους πλούσιους

Απαιτούμε απο την κυβέρνηση να καλύψει αυτά τα αιτήματα φορολογώντας τα κέρδη και την μεγάλη ακίνητη και κινητή περιουσία, φορολογώντας την Εκκλησία και κόβοντας τις φοροαπαλλαγές και τις επιδοτήσεις των βιομηχάνων και των ξενοδόχων.

Μείωση στρατιωτικών δαπανών

Τα εξοπλιστικά προγράμματα της εθνοφρουράς έχουν στοιχήσει τα δέκα τελευταία χρόνια 1,5 δισεκατομμύριο λίρες, χωρίς να υπολογίζονται τα εκατομμύρια που στοίχισαν οι S-300. Αυτά τα τεράστια ποσά σπαταλούνται κυριολεχτικά σε εργαλεία θανάτου που το μόνο που κάνουν είναι να αυξάνουν την ένταση και να φέρνουν τον πόλεμο πιό κοντά.

Αν αυτά τα ποσά ξοδεύονταν για κοινωνικές παροχές, συντάξεις, δαπάνες για τη Παιδεία και την Υγεία, θα μπορούσαν να λύσουν πολλά προβλήματα και να βελτιώσουν σημαντικά τη ζωή των απλών ανθρώπων.

Τι λενε οι Σοσιαλιστες

Πατριωτισμός και διεθνισμός δεν συμβιβάζονται

Η φρίκη του πολέμου στην Γιουγκοσλαβία προκαλεί τις αντιδράσεις εκατομμυρίων εργαζομένων σε ολόκληρο τον κόσμο. Προκαλεί ταυτόχρονα και πολλά ερωτηματικά: τι είναι ο πατριωτισμός, τι είναι ο διεθνισμός; Συμβιβάζονται αυτά τα δυο;

Στην Ελλάδα ο Σημίτης δικαιολογεί τη στάση της κυβέρνησης του στον πόλεμο προβάλλοντας το επιχείρημα «πρώτα η Ελλάδα», εννοώντας ότι αυτή η στάση επιβάλλεται απο πατριωτικούς λόγους. Παρόμοια επιχειρήματα προβάλλει και η κυβέρνηση του Κληρίδη για να δικαιολογήσει την σύμπλευση της με τις θέσεις του ΝΑΤΟ. Επικαλείται και αυτή το «εθνικό συμφέρον» και ότι η στάση της επιβάλλεται απο πατριωτικούς λόγους.

Τους ίδιους πατριωτικούς λόγους όμως επικαλείται και η αντιπολίτευση για να κατηγορήσει την κυβέρνηση για τη στάση της στον πόλεμο. Το ΑΚΕΛ, κατηγορεί την κυβέρνηση ότι με τη συμπόρευση της με το ΝΑΤΟ και με την επιβολή του εμπάργκο εναντίον της Γιουγκοσλαβίας βλάπτει τα συμφέροντα της πατρίδας.

Αυτό τονίζει και ο Δ. Χριστόφιας σε δήλωση του σχετικά με την απόφαση της κυβέρνησης να αρνηθεί την είσοδο στην Κύπρο του ζεύγους Κάριτς (ο Κάριτς είναι ιδιοκτήτης της υπεράκτιας τράπεζας Κάριτς Μπάνκα και υφυπουργός άνευ χαρτοφυλακίου της Σερβίας):

«Η κυβέρνηση δεν μπορεί με κανένα τρόπο να δικαιολογήσει τον εαυτό της και το ρεζίλεμα της Κύπρου διεθνώς, ενώ θα έχουμε και άλλες οικονομικές επιπτώσεις σε αντίθεση με τις διακηρύξεις των κυβερνώντων ότι θέλουν να καταστήσουν τη Κύπρο κέντρο επιχειρηματικών δραστηριοτήτων. Οι Γιουγκοσλάβοι και οι Ρώσοι που διακινούν εκατομμύρια στη Κύπρο λαμβάνουν σοβαρά υπόψη τη στάση της κυβέρνησης και τα μέτρα που εφαρμόζει σε βάρος τους.» (Χαραυγή 27/5/99)

Είναι γνωστό ακόμη το σύνθημα «πάνω από όλα η Κύπρος μας» που χρησιμοποιεί κατά κόρον το ΑΚΕΛ για να δικαιολογεί τη συμβιβαστική στάση που κρατά απέναντι στη κυβέρνηση και γενικά την αστική τάξη. Πίσω από τέτοια συνθήματα υπάρχει μία βασική ιδέα: ότι υπάρχουν ζητήματα που «όλοι μας» καπιταλιστές και εργάτες έχουμε κοινά συμφέροντα και επιδιώξεις, ότι τα συμφέροντα της εργατικής τάξης εξυπηρετούνται μέσα απο το γενικό συμφέρον του τόπου, της πατρίδας. και ότι ο πατριωτισμός είναι κάτι το θεμιτό που μπορεί να συμβιβάζεται και να συνυπάρχει με το διεθνισμό.

Απάτη

Αυτό είναι τελείως λάθος. Ζούμε σε μια ταξική κοινωνία χωρισμένη σε δυο τάξεις αντίθετες και ανταγωνιστικές. Στην μία πλευρά βρίσκεται μία μικρή μειοψηφία που έχει τον έλεγχο των μέσων παραγωγής και της κοινωνίας, που εκμεταλλεύεται τη μεγάλη μάζα της κοινωνίας, που έχει τα πάντα χωρίς να χρειάζεται να κάνει τίποτα. Στην άλλη πλευρά βρισκόμαστε εμείς οι απλοί εργαζόμενοι, η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας που δεν έχουμε τίποτα και είμαστε υποχρεωμένοι να πουλάμε την εργατική μας δύναμη για να καλύπτουμε τις βασικές μας ανάγκες σε τροφή, στέγη, ψυχαγωγία. Δεν υπάρχει κανένα «κοινό» συμφέρον για τους εργάτες και τους καπιταλιστές.

Η «εθνική ενότητα» είναι μια απάτη. Το «εθνικό συμφέρον» είναι το συμφέρον των καπιταλιστών, των εργοστασίων τους, των κεφαλαίων τους και των επενδύσεων τους.

Αντίθετα οι εργάτες μεταξύ τους έχουν κοινά συμφέροντα, ελπίδες και αγώνες ανεξάρτητα αν ζουν και δουλεύουν στην Λευκωσία, στο Βελιγράδι, στην Αθήνα στην Άγκυρα ή οπουδήποτε αλλού. Οι εργάτες παντού παλεύουν ενάντια στους καπιταλιστές με τα ίδια αιτήματα και τους ίδιους τρόπους. Διεθνιστική πολιτική σημαίνει να προβάλεις και να ενισχύεις την προοπτική της ενιαίας πάλης των εργατών κόντρα στα τείχη του εθνικισμού και του ρατσισμού, σημαίνει σύγκρουση με τις επιλογές της «δικής μας» άρχουσας τάξης.

Τα μισόλογα και οι «υπεύθυνη πατριωτική πολιτική» βάζουν τους εργαζόμενους να νομίζουν ότι η υπεράσπιση των επιχειρήσεων των καπιταλιστών είναι και δική τους υπόθεση. Αλήθεια τι κέρδισαν οι ξενοδοχοϋπάλληλοι του Λόρδου που δούλευαν μια ζωή για να γίνει ο Λόρδος «λόρδος»; Χωρίς ίχνος ντροπής τους πετά στην ανεργία σαν στυμμένες λεμονόκουπες γιατί λεει «στην ιδιοκτησία του κάνει αυτός κουμάντο»!!

Μήπως όμως σε περίπτωση πολέμου, όλοι θα έχουμε την ίδια μοίρα και όλοι θα υπερασπιστούμε την ίδια πατρίδα; Ούτε αυτό ισχύει. Σε περιόδους πολέμου το χάσμα ανάμεσα στους καπιταλιστές και τους εργάτες γίνεται ακόμα πιο μεγάλο και η αντίθεση συμφερόντων μεγαλύτερη.

Στον πόλεμο του ΄74 ποίοι πλήρωσαν τη νύφη; Τα παιδιά της άρχουσας τάξης φυγαδεύτηκαν στο εξωτερικό ή ήταν στα μετόπισθεν, ενώ τα παιδιά της εργατικής τάξης ήταν στην πρώτη γραμμή δίνοντας τη ζωή και τα όνειρα τους τροφή σε ένα άδικο πόλεμο. Χιλιάδες εργάτες και οι φτωχοί αγρότες έχασαν τα πάντα και στοιβάχτηκαν σε άθλιους προσφυγικούς συνοικισμούς. Αντίθετα οι επιχειρηματίες και οι ξενοδόχοι πήραν απλόχερες επιδοτήσεις, φοροαπαλλαγές και πολλά άλλα για να ξανακτίσουν τις επιχειρήσεις τους. Πατώντας πάνω στο φτηνά μεροκάματα και τις περικοπές των μισθών και ωφελημάτων που επέβαλαν στην εργατική τάξη έχτισαν το περίφημο «οικονομικό θαύμα» και πραγματοποίησαν τεράστια κέρδη και εξορμήσεις με έργα και επενδύσεις στην γύρο περιοχή. Σήμερα που η κρίση έδωσε τέλος σε όλ' αυτά, χιλιάδες εργαζόμενοι οδηγούνται ξανά στην ανεργία και την εξαθλίωση και εκατοντάδες ξαναγίνονται πρόσφυγες αφού χάνουν τα σπίτια τους απο τις τράπεζες, επειδή δεν μπορούν να πληρώσουν τις δόσεις τους.

Αυτές τις πραγματικότητες είναι που προσπαθούν να κρύψουν οι ιδέες του εθνικισμού. Μήπως όμως υπάρχει κάποιος υγιής πατριωτισμός που βρίσκεται σε αντιδιαστολή με τον εθνικισμό και τον σωβινισμό;

Όχι. Ο πατριωτισμός είναι το θερμοκήπιο του σωβινισμού και της εθνικιστικής υστερίας. Ένα κόμμα που παραπλανεί τους εργάτες λέγοντας τους ότι υπάρχουν εθνικά συμφέροντα πάνω από τα ταξικά, τους αφήνει ανυπεράσπιστους στο δηλητήριο των εθνικιστικών εκστρατειών και ψεμάτων. Σε κάθε κρίσιμη στιγμή το ίδιο καταλήγει να στηρίζει τα συμφέροντα της αστικής τάξης, στο όνομα του «εθνικού συμφέροντος», προδίνοντας την εργατική τάξη.

Προδοσίες

Αυτός είναι ο δρόμος που πήραν τα περισσότερα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα όταν ξέσπασε ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Η ηγεσίες Κόμματων που είχαν στις τάξεις τους εκατομμύρια εργάτες όπως το SPD της Γερμανίας και το Εργατικό Κόμμα της Αγγλίας, υποστήριξαν την πολεμική προσπάθεια της «δικής τους πατρίδας». Έτσι εκατομμύρια εργάτες βρέθηκαν να αλληλοσφάζονται στα χαρακώματα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Ο Λένιν και οι Μπολσεβίκοι κάλεσαν τους εργάτες σε όλο το κόσμο να φύγουν απ΄ αυτά τα κόμματα και να κτίσουν την Τρίτη Διεθνή, στηριγμένοι στο διεθνισμό και στην απόρριψη κάθε πατριωτικής αυταπάτης. Οι αναφορές στον πατριωτισμό από τα Κομμουνιστικά Κόμματα επιβλήθηκαν από τον Στάλιν την δεκαετία του ΄30 και ήταν δεμένες με την στρατηγική των συμμαχιών με την «προοδευτική» αστική τάξη. Ήταν μία πολιτική που οδήγησε σε χαμένες ευκαιρίες και βαριές ήττες για τα εργατικά κινήματα όλα τα επόμενα χρόνια.

Στην Κύπρο το ΑΚΕΛ ακολουθώντας μια τέτοια «πατριωτική» στάση στήριξε όλες τις βασικές επιλογές της άρχουσας τάξης τα τελευταία 40 τουλάχιστον χρόνια, όπως στο θέμα της Ένωσης, ακόμη και όταν αυτές οδηγούσαν στον πόλεμο και τις σφαγές αμάχων τουρκοκυπρίων όπως το '63-'64. Την ίδια πολιτική της ταξικής συνεργασίας και της εγκατάλειψης των ταξικών συμφερόντων της εργατικής τάξης συνεχίζει μέχρι σήμερα. Για τους ίδιους «πατριωτικούς» λόγους υποστηρίζει την ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. ακόμη και σήμερα που είναι ξεκάθαρο ότι είναι ταυτισμένη με τους φονιάδες του ΝΑΤΟ.

Μπροστά στην τεράστια αντιπολεμική διάθεση που απλώνει όλο και περισσότερο, χρειάζεται να υψώσουμε το λάβαρο της διεθνιστικής αλληλεγγύης. Οι Γιουγκοσλάβοι εργαζόμενοι πρέπει να έχουν την άνευ όρων συμπαράσταση μας. Όχι όμως επειδή η σέρβικη και η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη έχουν κοινά συμφέροντα ή γιατί ωφελείται ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός απο τις Σέρβικες και Ρώσικες καταθέσεις, αλλά για να χτίσουμε τη διεθνιστική ενότητα των εργατών. Για να μπορέσουμε μαζί με την ήττα του ΝΑΤΟ να δώσουμε και το τελειωτικό κτύπημα στον καπιταλισμό —την αιτία των πολέμων και της φρίκης.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Συγκρούσεις μαθητών

Ποιος προκαλεί τη βία

Με αφορμή τον πετροπόλεμο μεταξύ μαθητών δύο σχολείων που πήγαν εκδρομή στα Πλατάνια ξέσπασε μια γενική επίθεση εναντίον των μαθητών αλλά και των καθηγητών. Κατηγορούν τους μαθητές για ανηθικότητα και αδιαφορία ενώ άρχισαν να μιλούν πάλι για προβληματικούς καθηγητές.

Οι διάφοροι «ειδικοί» που βγήκαν στα κανάλια κατηγόρησαν τους πάντες, μαθητές, καθηγητές και γονείς και πρότειναν τις γνωστές συνταγές για πιο αυστηρή πειθαρχία στα σχολεία και περισσότερη αστυνόμευση στα στέκια των μαθητών και στα σχολεία. Τις ίδιες μέρες πέρασε απο την αρμόδια επιτροπή της Βουλής νομοσχέδιο που επιβάλλει αυστηρές ποινές σε όσους επιτρέπουν την είσοδο νεαρών κάτω των 16 χρονών σε δισκοθήκες και νυχτερινά κέντρα.

Υπήρξαν ευτυχώς και κάποιες φωνές που προσπάθησαν να βάλουν τα πράγματα στη σωστή τους διάσταση, που είπαν ότι η συμπεριφορά των μαθητών ειναι η αντανάκλαση της ίδιας της κοινωνίας. Και πράγματι οι νέοι μεγαλώνουν σε μια ανταγωνιστική κοινωνία που τους σπρώχνει στον ανταγωνισμό μεταξύ τους σε όλα τα επίπεδα, στο σχολείο και έξω. Απο το ποια τάξη έχει την πιο όμορφα στολισμένη πινακίδα για την 1η Απριλίου, ποιο σχολείο θα πάρει το παγκύπριο πρωτάθλημα καλαθόσφαιρας, τον ανταγωνισμό ποιος θα πάρει τον πιο ψηλό βαθμό, ποιος θα καταφέρει να περάσει στις εξετάσεις για να μπει σε ποιο πανεπιστήμιο ή σχολή. Όλο αυτό τον ανταγωνισμό μας τον παρουσιάζουν σαν "ευγενή άμιλλα" όμως η πραγματικότητα ειναι ότι, σπρώχνουν τους μαθητές ολοένα πιο πολύ στον ανταγωνισμό μεταξύ τους.

Ακόμη, έχουν να αντεπεξέλθουν σ' ένα εκπαιδευτικό σύστημα που αντί για γνώση τους προσφέρει απόγνωση. Ένα σύστημα που τους στριμώχνει σε τάξεις των 30-35 μαθητών, που δεν τους προσφέρει τα απαραίτητα μέσα, αίθουσες διδασκαλίας, βιβλία, καθηγητές, εργαστήρια για να μορφωθούν. Ένα σύστημα που καταδικάζει το 30% των μαθητών σε σχολική αποτυχία. Όπως υπολογίζεται περισσότεροι απο 1800 μαθητές εγκαταλείπουν το σχολείο κάθε χρόνο ενώ μεγάλο ειναι και το ποσοστό των αναλφάβητων. Όλ' αυτά σπρώχνουν τους μαθητές στην απόγνωση και το αδιέξοδο με αποτέλεσμα να οδηγούνται στα ναρκωτικά, τις μικροκλοπές ακόμη και στις απόπειρες αυτοκτονίας που έχουν αυξηθεί αναμεσα στους μαθητές τα τελευταία χρόνια.

Όλος αυτός ο ανελέητος ανταγωνισμός και η σκληρότητα που παρατηρείται μέσα στα σχολεία υπάρχει γιατί έχουμε ένα εκπαιδευτικό σύστημα που δεν ενδιαφέρεται για να προσφέρει γνώση και να καλλιεργήσει ένα ελεύθερο και δημοκρατικό άνθρωπο όπως διακηρύσσει αλλά ενδιαφέρεται να δημιουργήσει με χαμηλό κόστος, εργατικό δυναμικό που θα στελεχώσει στο μέλλον όλες τις βαθμίδες της παραγωγής. Το κοσκίνισμα και η ταξική επιλογή που αρχίζει απο τα πρώτα βήματα της ζωής μας και τις πρώτες βαθμίδες της εκπαίδευσης θα ορίσει ποιοι θα πάνε για σπουδές και θα πάρουν τις διευθυντικές θέσεις, και ποιοι θα τραβήξουν για τα εργοστάσια και τις επιχειρήσεις. Όλα αυτά για να εξυπηρετηθούν καλύτερα οι διάφοροι Λόρδοι, Σιακόλες και Παρασκευαΐδηδες.

Για να λυθούν μια και καλή όλα αυτά τα προβλήματα που έχουν την βάση τους στο πως ειναι διαμορφωμένη η κοινωνία, πρέπει σίγουρα να γίνουν ριζικές αλλαγές στην ίδια την κοινωνία, στο ίδιο το κοινωνικό σύστημα. Χρειάζεται ν' ανατρέψουμε τον καπιταλισμό και να χτίσουμε μία ανώτερη κοινωνία, τον σοσιαλισμό που θα απελευθερώσει όχι μόνο την παραγωγική διαδικασία αλλά και την εκπαίδευση και θα προσφέρει γνώση και ικανότητες στους νέους και όχι ανταγωνισμό, αποτυχία και απόγνωση.

Για να γίνει αυτό όμως χρειάζεται η οργανωμένη πάλη της μεγάλης μάζας της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Μέρος αυτής της πάλης είναι και οι «μικρές» μάχες που έχουμε να δώσουμε σήμερα για μείωση των μαθητών κατά τάξη, το κτίσιμο σχολείων, η πρόσληψη εκπαιδευτικών και η αύξηση γενικά των δαπανών για την Παιδεία. Ειναι μια μάχη που μπορούμε και πρέπει να τη δώσουμε μαζί, μαθητές, γονιοί και εκπαιδευτικοί. Το πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση είναι να αντιδράσουμε στις σημερινές επιθέσεις ενάντια σε μαθητές και καθηγητές και να αποκαλύπτουμε τον ρόλο και τις ευθύνες του εκπαιδευτικού συστήματος και του καπιταλισμού που προκαλούν την βία μέσα στην νεολαία.

Κυριάκος Κοιλιάρης
Λύκειο Δασούπολης

Απο τις μαθητικές καταλήψεις στην Ελλάδα. Οταν οι μαθητές παλεύουν οργανωμένα ενάντια στο σύστημα που τους καταπιέζει και τους οδηγεί στην απόγνωση αφήνουν πίσω τους τον ανταγωνισμό και τ' αλλα σκουπίδια που τους φορτώνει ο καπιταλισμός

Ο Δήμου νοσταλγεί ναζιστική πειθαρχία

Με αφορμή την συζήτηση στην επιτροπή Άμυνας της Βουλής για την μονιμοποίηση των «εθελοντριών» της Εθνικής Φρουράς ο αντιστράτηγος Δήμου για να δικαιολογήσει την αρνητική του στάση στο θέμα, εξαπέλυσε μία χοντρή επίθεση εναντίον των γυναικών.

Χρησιμοποίησε μια σάτιρα που έγραψε ένας φαντάρος για να γελοιοποιήσει τις εθελόντριες και να τις παρουσιάσει σαν ανίκανες. Δυστυχώς οι παριστάμενοι βουλευτές και δημοσιογράφοι τον ακολούθησαν σε αυτό και ξέσπασαν σε γέλια.

Η χυδαία αυτή στάση του Δήμου προκάλεσε τις αντιδράσεις των γυναικείων οργανώσεων και κυρίως της ΠΟΓΟ. Αντίθετα η Βραχίμη του Συναγερμού δικαιολόγησε τον Δήμου. Μετά τις αντιδράσεις ο Δήμου προσπάθησε να δικαιολογηθεί αλλά στην πραγματικότητα επανέλαβε τα ίδια και χειρότερα.

Δεν θα μπορούσε βέβαια να περιμένει κανείς και τίποτα διαφορετικό απο τον Δήμου ο οποίος απο την πρώτη μέρα που ανάλαβε την διοίκηση της Εθνικής Φρουράς ξεκίνησε τα εθνικιστικά κηρύγματα. Η στάση του Δήμου δείχνει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο πως οι ιδέες του εθνικισμού πάνε χέρι με χέρι με τις ιδέες του σεξισμού και του ρατσισμού.

Ο κύριος Δήμου όμως προχώρησε και ένα βήμα παρακάτω. Σε επιστολή που έστειλε πρόσφατα σε εφέδρους για να ανεβάσει το ηθικό τους εξηγεί την τεράστια σημασία που έχει η πειθαρχία στο στρατό και χρησιμοποιεί σαν παράδειγμα τον γερμανικό στρατό. Γράφει ο Δήμου στην επιστολή του προς τους εφέδρους: «***Ο γερμανικός στρατός στον 2ον Παγκόσμιο Πόλεμο κατάφερε να σαρώσει την Ευρώπη, αν και ήταν λιγοστός, με ένα μόνο όπλο, την ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ***» τα κεφαλαία δικά του. Φαίνεται ότι ο κύριος Δήμου ξέχασε ότι η πειθαρχία του γερμανικού στρατού στο Β΄Π.Π. ήταν η ναζιστική πειθαρχία, ήταν η πειθαρχία σε ένα φασιστικό καθεστώς, ήταν η πειθαρχία που επέβαλλε την φρίκη των στρατοπέδων συγκέντρωσης, των εκτελέσεων και των κρεματορίων. Τέτοια πειθαρχία επιθυμεί να πετύχει ο κύριος Δήμου για την Εθνική Φρουρά; Είναι ντροπή μία τέτοια αντίληψη και νοοτροπία και είναι δύο φορές ντροπή γιατί πέρασε απαρατήρητο αυτό το γεγονός απο τα κόμματα, τις οργανώσεις και τα ΜΜΕ που ξεσκίζονται κάθε φορά να μας πείσουν για την πίστη τους στις αρχές της δημοκρατίας και την εφαρμογή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Δεν θέλουμε κανένα στρατό που να εκπαιδεύει πειθήνια όργανα για να εκτελούν παράλογες και βάρβαρες αποστολές ενάντια στη θέληση και τα δίκαια άλλων λαών. Η εργατική τάξη και η νεολαία όταν πρόκειται για τα δίκαια τους, για να φτιάξουμε μία καλύτερη κοινωνία, ξέρουν και να πολεμούν και να θυσιάζονται. Το απέδειξαν χιλιάδες φορές, απο την Κομμούνα του Παρισιού, μέχρι την Οχτωβριανή επανάσταση, μέχρι την αντίσταση στις Χούντες και τις δικτατορίες μέχρι τους μεγάλους εργατικούς αγώνες σε όλο τον κόσμο, στους οποίους οφείλουμε τις σημερινές μας καταχτήσεις και δικαιώματα. Γι αυτούς τους αγώνες δεν χρειαζόμαστε κανένα Δήμου να μας ανεβάσει το ηθικό και να μας καθοδηγήσει.

Αντίθετα εκείνο που χρειαζόμαστε είναι να οργανώσουμε την αντίσταση μας σε αντιλήψεις σαν αυτές του Δήμου. Τα συνδικάτα και οι οργανώσεις της εργατικής τάξης και της νεολαίας θα έπρεπε να ζητήσουν την απομάκρυνση του Δήμου και να οργανώσουν την πάλη για το δικαίωμα των φαντάρων να συνδικαλίζονται, για καλύτερες συνθήκες στο στρατό, για μείωση της θητείας και κατάργηση της εφεδρείας.

Αγγελική Μιχαήλ

Ο Αθανάσιος ενάντια στον... προσηλυτισμό

Δεν πέρασαν τρεις μήνες απο την εκλογή του στην θέση του Μητροπολίτη Λεμεσού και ο Αθανάσιος άρχισε να κάνει έργο το «νέο πνεύμα» που ήρθε να φέρει στην κυπριακή Εκκλησία! Δηλώνει ότι "είναι έτοιμος να κατέβει ακόμη και στο γήπεδο για να βρει τη νεολαία και να την σώσει", "ότι θα προστατέψει το ποίμνιο του από κάθε αιρετικό που προσηλυτίζει αθώους χριστιανούς", ενώ έχει ξεκινήσει "μια προσπάθεια νοικοκυρέματος και βελτίωσης των οικονομικών της Μητρόπολης".

Πραγματικά, η παροιμία "από'ν αντρέπεται ο κόσμος εν δικός του" πάει γάντι στην περίπτωση! Με πρωταγωνιστή τον Αθανάσιο έχει ξεκινήσει ένα τρελό κυνηγητό ενάντια σε κάθε αίρεση ή θρησκευτική ομάδα που εμφανίζεται στην Κύπρο με την κατηγορία ότι "προσηλυτίζει" αθώους και ανυποψίαστους χριστιανούς. Μάλιστα σ' αυτό το παιγνίδι έχει μπει και η αστυνομία όπου μέσω της ΚΥΠ γίνονται παρακολουθήσεις "ύποπτων αιρετικών", γίνονται έρευνες και εκθέσεις ενώ σε ορισμένες περιπτώσεις όπως αυτή των "Μαθητών του Χριστού" εξετάζεται το ενδεχόμενο προσαγωγής τους σε δίκη για *"προσπάθεια προσηλυτισμού με υποσχέσεις που μπορεί να ισοδυναμούν με διαφθορά*"!

Ο τελευταίος που θα μπορούσε να καταφέρεται ενάντια στον προσηλυτισμό είναι ο Αθανάσιος. Για χρόνια τώρα αλωνίζει τους χώρους της νεολαίας, από τους συλλόγους και τα σχολεία μέχρι το Πανεπιστήμιο και μέσα από ψεύτικες υποσχέσεις, παραμυθιάσματα και κινδυνολογίες προσηλυτίζει τους νέους στέλνοντας αρκετούς απ' αυτούς στα κελιά των μοναστηριών.

Δεν είναι λίγες οι φορές που γονείς έχουν καταγγείλει την συμπεριφορά του Αθανάσιου αλλά καμιά αστυνομία δεν έχει παρέμβει.. Στην ουσία αυτό που κάνει είναι να προσηλυτίζει μορφωμένους νέους και να τους φέρνει στα μοναστήρια γιατί η Εκκλησία της Κύπρου έχει πραγματική ανάγκη από τέτοιο προσωπικό. Είναι σ' όλους γνωστό ότι η Εκκλησία είναι ο πιο μεγάλος οικονομικός οργανισμός της Κύπρου και σαν τέτοιος δεν μπορεί να εμπιστεύεται τα οικονομία της σε ερασιτέχνες παπάδες. Θέλει μορφωμένους οικονομολόγους, δικηγόρους, αρχιτέκτονες, διαχειριστές επιχειρήσεων, τεχνολόγους κλπ. που να μπορούν να αντεπεξέλθουν στις προκλήσεις της σύγχρονης κοινωνίας και οικονομίας. Ενδεικτικές είναι οι τελευταίες χειροτονήσεις μοναχών και παπάδων με πιο χαρακτηριστική αυτή του τέως εκτελεστικού συμβούλου της Λαϊκής Τράπεζας που αφού αφυπηρέτησε και πήρε πολλές δεκάδες χιλιάδες λίρες εφ' άπαξ, έγινε παπάς και ανάλαβε την διαχείριση των οικονομικών της Μητρόπολης Λεμεσού.

Πέραν από αυτό το λόγο, ο προσηλυτισμός από τον Αθανάσιο έχει να κάμει και με το "Αγιορείτικο λόμπι" που θέλει να βάλει χέρι στα εσωτερικά και οικονομικά της κυπριακής Εκκλησίας. Αυτός ήταν εξάλλου και ο κύριος λόγος της κόντρας γύρω απο την εκλογή του στο Μητροπολιτικό αξίωμα. Επομένως δεν πρέπει να πείθει κανένα η πρόθεση του να κατέβει ακόμη και στα γήπεδα και στους δρόμους για να σώσει την νεολαία.

Την ίδια ώρα που χειροτονεί παπάδες και μοναχούς απολύει εργαζόμενους κυρίως γυναίκες, που για χρόνια δούλευαν στη Μητρόπολη, μέσα στα πλαίσια της αναδιοργάνωσης των οικονομικών της Μητρόπολης. Ακολουθεί τα χνάρια του Χρύσανθου που έστειλε στο δρόμο τους αμιαντορύχους για να εξασφαλίσει τα οικονομικά της Εκκλησίας. Όσα λεφτά δεν κατάφερε να βγάλει ο προκάτοχος του από τις κομπίνες και τις μίζες, προσπαθεί να τα βγάλει αυτός πάνω στην πλάτη των εργαζομένων, την ίδια ώρα μάλιστα που ο Χρύσανθος εξακολουθεί να παίρνει μισθό 1000 το μήνα, να μένει στην τεράστια έπαυλη και να χαίρεται τη λιμουζίνα που του έδωσε η Ιερά Σύνοδος.

Αυτό είναι το "νέο πνεύμα" του Αθανάσιου και δεν χωρά καμία αυταπάτη για τις προθέσεις του.

Αντώνης Σαρρής

Δασικές Βιομηχανίες

Απεργίες ενάντια στις απολύσειςκαι τις ιδιωτικοποιήσεις

Με πορεία στο Υπουργρείο Γεωργίας, την Βουλή και το προεδρικό, οι εργαζόμενοι στις Δασικές Βιομηχανίες, διαδήλωσαν την αντίθεση τους στην πρόθεση της κυβέρνησης να ξεπουλήσει την εταιρεία σε ιδιώτες. Είναι η τέταρτη τους κινητοποίηση στη σειρά και δηλώνουν την αποφασιστικότητα τους να κλιμακώσουν τον αγώνα, αν η κυβέρνηση δεν αλλάξει την θέση της.

Σήμερα η κυβέρνηση με το πρόσχημα ότι δεν υπάρχουν επάρκεις πρώτες ύλες, θέλει να κλείσει δύο βασικά τμήματα του εργοστασίου, απολύοντας 80 εργαζομένους. Η κυβέρνηση κατέχει το 51% του μετοχικού κεφαλαίου της εταιρείας αλλά έχει δηλώσει την πρόθεση της να πουλήσει μέρος των μετοχών της σε ιδιώτες. Αυτή η πολιτική δεν αφορά μόνο τις Δασικές Βιομηχανίες αλλά είναι μέρος της γενικότερης πολιτικής της κυβέρνησης για αποκρατικοποιήσεις. Τα ίδια θέλει να εφαρμόσει στο Φιλοξενία, στο Χίλτον, στις Κυπριακές Αερογραμμές, στην ΑΤΗΚ, στην ΑΗΚ και στα νοσοκομεία.

Οι Δασικές Βιομηχανίες είναι μια κερδοφόρα επιχείρηση. Από το 1993 μέχρι το 1998 πραγματοποιούν κέρδη πέραν του μισού εκατομμυρίου κάθε χρόνο. Αντί όμως η κυβέρνηση να στηρίξει την εταιρεία θέλει να την ξεπουλήσει σε ιδιώτες. Τα πρώτα χρόνια της εταιρείας όταν το κόστος της αρχικής επένδυσης για να στηθεί ένα τόσο μεγάλο εργοστάσιο για την επεξεργασία της ξυλείας όπως είναι οι Δασικές Βιομηχανίες, ήταν πολύ μεγάλο το κράτος σήκωσε το βάρος αυτής της επένδυσης. Κανένας ιδιώτης δεν τολμούσε να αναλάβει αυτό το κόστος. Τώρα που η εταιρεία βγάζει κέρδη η κυβέρνηση θέλει να τα δωρίσει στους ιδιώτες.

Τους μόνους που έχει να εξυπηρετήσει αυτή η πολιτική είναι τα μεγάλα συμφέροντα του ιδιωτικού κεφαλαίου. Οι αποκρατικοποιήσεις είναι ένα μεγάλο δώρο από την κυβέρνηση στους διάφορους μεγαλοεπιχειρηματίες που θέλουν να βάλουν χέρι στα κέρδη των ημικρατικών οργανισμών. Για τους εργαζόμενους θα σημαίνουν απολύσεις και χτυπήματα στους μισθούς και τα δικαιώματα τους.

Γι' αυτό πολύ σωστά και οι εργαζόμενοι στις Δασικές Βιομηχανίες έχουν ξεκινήσει τον αγώνα τους με κεντρικό σύνθημα «όχι στο ξεπούλημα των Δασικών Βιομηχανιών στο ιδιωτικό κεφάλαιο». Οι πορείες όμως στο προεδρικό και την βουλή από μόνες τους δεν είναι αρκετές. Αυτή η κυβέρνηση όπως έχει δείξει το παράδειγμα των λιμανιών και των μαρίνων δεν πρόκειται να κάνει πίσω εκτός κι' αν οι εργαζόμενοι με τους αγώνες τους την αναγκάσουν.

Οι πορείες στο προεδρικό και την βουλή είναι καλές γιατί ενημερώνουν, ευαισθητοποιούν το κόσμο για το πρόβλημα, η πίεση όμως που βάζουν πάνω στην κυβέρνηση είναι περιορισμένη. Χρειάζεται οι εργαζόμενοι στις Δασικές Βιομηχανίες να δυναμώσουν τον αγώνα τους ώστε η κυβέρνηση να νιώσει πραγματικά το κόστος αν επιμένει στην πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων. Να κλιμακώσουν τον αγώνα τους με απεργία διαρκείας και αν χρειαστεί να προχωρήσουν και σε κατάληψη του εργοστασίου.

Χρειάζεται ακόμα να συντονίσουν τον αγώνα τους με όλους τους άλλους εργαζόμενους που απειλούνται σήμερα από την πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων. Ένα κοινό μέτωπο των εργαζομένων στις Δασικές, στο Χίλτον, το Φιλοξενία, στα λιμάνια στα Αεροδρόμια, στην ΑΤΗΚ, στα νοσοκομεία και άλλους παρόμοιους χώρους, είναι η καλύτερη απάντηση που μπορεί να δώσει σήμερα το εργατικό κίνημα ενάντια στην πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων.

ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ

Αγώνας ενάντια στ' αφεντικά και όχι τους ξένους εργάτες

Η κρίση στις οικοδομές έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις την τελευταία περίοδο. Πολλοί οικοδόμοι είναι άνεργοι και οι προοπτικές εργοδότησης τους είναι αμφίβολες. Τα μεροκάματα είναι χτυπημένα και οι συνθήκες δουλειάς δύσκολες.

Οι συντεχνίες των οικοδόμων έχουν εξαγγείλει στάσεις εργασίας μέσα στον Ιούνη ενάντια στην ανεργία και τις απολύσεις. Δυστυχώς όμως γιά άλλη μιά φορά οι ηγεσίες των συντεχνειών προσπαθούν να στρέψουν τους οικοδόμους ενάντια στους ξένους εργάτες παρουσιάζοντας τους σαν τους κύριους υπεύθυνους για την ανεργία και ζητούν απο την κυβέρνηση να πάρει πρόσθετα μέτρα για να σταματήσει την εργοδότηση ξενων εργατων στις οικοδομές.

Σαν αποτέλεσμα η κυβέρνηση έχει εξαγγείλει μιά νέα επιχείρηση «σκούπα» ενάντια στους ξένους και απειλεί να απελαύνει αμέσως όσους έχει λήξει η άδεια παραμονής τους.

Δέν ειναι οι ξένοι όμως που φταίνε για την ανεργία και τα χαμηλά μεροκάματα στις οικοδομές αλλα η οικονομική κρίση. Αν δεν υπάρχουν οικοδομικές δουλείές σήμερα γι'αυτό δεν φταίνε οι ξένοι αλλά οι καπιταλιστές που δέν κάνουν επενδύσεις στις κατασκευές και η κυβέρνηση που δέν δίνει λεφτά για να κατασκευαστούν έργα, δρόμοι, σχολεία, νοσοκομεία. Τελευταία μάλιστα εχει περιορίσει ακόμα περισσότερα τα στεγαστικά δάνεια που δίνουν οι τράπεζες, οι συνεργατικές ακόμη και ο Οργανισμός Χρηματοδότησης Στέγης.

Δέν ειναι οι ξένοι που ρίχνουν τα μεροκάματα αλλά οι εργοδότες και οι ηγεσίες των συντεχνιών που δέχονται και υπογράφουν συμβάσεις με χαμηλότερους μισθούς πρόσληψης. Αυτό έγινε στη Δημόσια Υπηρεσία, τους Ημικρατικούς Οργανισμούς, στις τράπεζες και πιό πρόσφατα στους ξενοδοχοϋπαλλήλους.

Οι ηγεσίες των συντεχνιών θα έπρεπε αντι να τα βάζουν με τους ξένους εργάτες που είναι και αυτοί θύματα του ίδου προβλήματος, της κρίσης και της ανεργίας στη χώρα τους που τους αναγκάζει να ξενητευτούν, θα έπρεπε να τα βάζουν με τον πραγματικό υπεύθυνο για τη κρίση, με την απληστία των καπιταλιστών και το βάρβαρο ανταγωνιστικό τους σύστημα. Θα έπρεπε να κοντράρουν τις απολύσεις και τα κλεισίματα με απεργίες, κινητοποιήσεις και καταλήψεις και όχι να στρέφουν τους εργαζόμενους στον ρατσισμό καλιεργώντας τους την εικόνα οτι για τα προβλήματα τους φταίνε οι ξένοι. Την ίδια ώρα για να στηρίξουν την «εθνική οικονομία» δηλαδή τα συμφέροντα των ελληνοκυπρίων καπιταλιστών δέχονται ένα σωρό θυσίες, υποχωρήσεις και παραχωρήσεις απο τα κεκτημένα των εργαζομένων.

Οι ξενοι εργάτες είναι ταξικά μας αδέλφια. Το πραγματικό πρόβλημα είναι τ' αφεντικά και το βρώμικο καπιταλιστικό τους σύστημα. Αυτούς είναι που πρέπει να παλέψουμε για να ξεφορτωθούμε. Σ' αυτή τη πάλη είναι απαραίτητη η μεγαλύτερη ταξική ενότητα των εργατών, ανεξάρτητα απο καταγωγή, φυλή, θρησκεία ή εθνότητα.

Γι'αυτό παλεύουμε για να καταργηθούν όλοι οι ρατσιστικοί περιορισμοί για την είσοδο και την εργοδότηση των ξένων εργατών και για ανοιχτά σύνορα.

Λιμενεργάτες

Απεργία διαρκείας να σταματήσει η κοροϊδία

Σε απεργία διαρκείας αποφάσισαν να κατέβουν απο τις 7 του Ιούνη οι λιμενεργάτες στο λιμάνι της Λάρνακας. Η απεργία αποφασίστηκε μετά την υπαναχώρηση της κυβέρνησης στο θέμα των αποζημιώσεων που θα δώσει στους λιμενεργάτες που θα απολυθούν.

Η κυβέρνηση που παλιότερα είχε υποσχεθεί να αναβαθμίσει το λιμάνι της Λάρνακας έτσι ώστε να υπάρχουν περισσότερες δουλειές και να μην απολυθεί κανένας εργαζόμενος, όχι μόνο δεν εκανε κάτι τέτοιο αλλά τελικά και τις αποζημιώσεις στους απολυμένους θέλει να τις φορτώσει στους συναδέλφους τους που δουλεύουν. Ετσι πρότεινε ένα μέρος της αποζημίωσης να πληρωθεί απο δάνειο που θα αναλάβουν να το αποπληρώσουν όσοι λιμενεργάτες θα δουλεύουν.

Οι λιμενεργάτες που τα τελευταία χρόνια κατέβηκαν πολλές φορές σε απεργία για να κρατήσουν τις δουλειές τους έχουν κάθε δίκαιο να είναι αγανακτισμένοι με την κυβερνητική πολιτική. Αφου άφησε το λιμάνι να ρημάξει και τους λιμενεργάτες χωρίς δουλειές τώρα τους ζητά να πληρώσουν οι ίδιοι και τα «έξοδα της κηδείας».

Αυτή η πολιτική δεν πρέπει να περάσει. Αυτή η κοροϊδία πρέπει να σταματήσει αμέσως. Οι ηγεσίες των συντεχνιών που τελικά έδωσαν την συναίνεση τους για να γίνουν οι απολύσεις με την προϋπόθεση να δωθούν αποζημιώσεις θα πρέπει να οργανώσουν τον αγώνα έτσι που να αναγκάσει την κυβέρνηση να υποχωρήσει. Δεν πρέπει να χρησιμοποιήσουν τις γνωστές δικαιολογίες, οτι τάχα θα καταστραφούν οι πατάτες που πάνε για εξαγωγή και άλλα παρόμοια και ν' αναστείλουν τα μέτρα. Αυτή η υποχωρητικότητα ήταν που οδήγησε στην αποθράσυνση της Κυβέρνησης και τις σημερινές εξελίξεις.

Θα πρέπει να οργανώσουν και να κλιμακώσουν τον αγώνα. Ηδη οι λιμενεργάτες της Λεμεσού δήλωσαν έτοιμοι για απεργία συμπαράστασης στους συναδέλφους τους της Λάρνακας.

Θα πρέπει ακόμη να έλθουν σε επαφή και να συντονιστούν με άλλους κλάδους που αντιμετωπίζουν παρόμοια προβλήματα, όπως τους ημικρατικούς οργανισμούς που απειλούνται με ιδιωτικοποιήσεις, ή το ξενοδοχείο Φιλοξενία που και εκεί η κυβέρνηση υπαναχώρησε στο θέμα των αποζημιώσεων που θα δώσει στους υπαλλήλους που θ' απολυθούν και βέβαια με τους απεργούς στα ξενοδοχεία του Λόρδου στη Λάρνακα που συνεχίζουν για πέπτο μήνα τον αγώνα τους ενάντια στις απολύσεις.

Ο εχθρός ειναι κοινός. Ειναι η ίδια η κυβέρνηση και οι διάφοροι Λόρδοι που στον βωμό των κερδών τους δεν διστάζουν να θυσιάζουν τις δουλειές χιλιάδων εργατών. Ενωμένοι μπορούμε να τους νικήσουμε.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΚΟΜΙΝΤΕΡΝ: Η Γ' Διεθνής

Το Κομμουνιστικό Μανιφέστο που έγραψαν ο Μαρξ και ο Ενγκελς 150 χρόνια πριν, τελειώνει με την φράση "Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!".

Αυτό το σύνθημα είναι σήμερα, την στιγμή που ο καπιταλισμός παράγει στους σπασμούς της κρίσης του τον πόλεμο και την φτώχεια, ακόμα πιο επίκαιρο και αναγκαίος οδηγός στην δράση των εργαζόμενων που θέλουν να αντιπαλέψουν αυτή τη βαρβαρότητα. Η ενωμένη πάλη των εργατών είναι η δύναμη που μπορεί να σταματήσει και σήμερα τα εγκλήματα του ιμπεριαλισμού, να ανοίξει το δρόμο για μια σοσιαλιστική κοινωνία.

Αυτή η προοπτική πήρε σάρκα και οστά το 1919 με την ίδρυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς, όταν εκατομμύρια εργάτες που είχαν ριζοσπαστικοποιηθεί από την φρίκη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου κινούνταν προς τα αριστερά και τις επαναστατικές ιδέες, εμπνευσμένοι και από το παράδειγμα της Οχτωβριανής επανάστασης στη Ρωσία. Το βιβλίο "Κομιντέρν - Η Τρίτη Διεθνής" που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Εργατική Δημοκρατία, περιγράφει την γέννηση, τις ιδέες και τους βασικούς σταθμούς της διαδρομής της Γ' Διεθνούς. Είναι ίσως το μοναδικό βιβλίο που κυκλοφορεί σήμερα στα ελληνικά γι' αυτά τα ζητήματα.

Συγγραφέας του είναι ο Ντάνκαν Χάλας, στέλεχος του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στην Βρετανία που έχει ξεκινήσει τη θητεία του στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα από τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '40.

Τα επίσημα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα της Β' Διεθνούς, είχαν προδώσει τις αρχές τους και είχαν ταχθεί με την μεριά των αρχουσών τάξεων της κάθε χώρας, στη διάρκεια της σφαγής του Α' Παγκόσμιου Πολέμου. Μετά το τέλος του, οι ηγεσίες τους στάθηκαν με όλες τις δυνάμεις τους στο πλευρό της αστικής τάξης απέναντι στην επαναστατική έκρηξη της εργατικής τάξης σε όλες τις χώρες. Γι' αυτό, από πολύ νωρίς ο Λένιν και οι μπολσεβίκοι καλούσαν για τη δημιουργία μιας άλλης πραγματικά επαναστατικής Διεθνούς.

Παγκόσμιο Κόμμα της Επανάστασης

Τα λόγια της ιδρυτικής διακήρυξης της Κομμουνιστικής Διεθνούς γραμμένα από τον Τρότσκι, το Μάρτη του 1919 εκφράζουν με τον καλύτερο τρόπο τις βασικές της αρχές:

"Απορρίπτοντας τη δειλία, τα ψέματα και τη διαφθορά των ξεπερασμένων επίσημων σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων, εμείς οι κομμουνιστές, ενωμένοι στην Τρίτη Διεθνή, θεωρούμε ότι είμαστε η συνέχεια των ηρωικών προσπαθειών μιας μεγάλης σειράς επαναστατών από τον Μπαμπέφ μέχρι τη Ρόζα Λούξεμπουργκ και τον Καρλ Λήμπνεκτ... Καθήκον μας είναι να γενικεύσουμε τις εμπειρίες της εργατικής τάξης, να ξεκαθαρίσουμε το κίνημα από το διαλυτικό μείγμα του ρεφορμισμού και του σοσιαλ-πατριωτισμού... να κινητοποιήσουμε τις δυνάμεις όλων των γνήσιων επαναστατικών κομμάτων της παγκόσμιας εργατικής τάξης και μ' αυτόν τον τρόπο να διευκολύνουμε και να επιταχύνουμε τη νίκη της επανάστασης σε όλο τον κόσμο."

Σύντομα η Κομμουνιστική Διεθνής έγινε μια μαζική οργάνωση, συσπειρώνοντας στις γραμμές της εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες σε όλον τον κόσμο.

Στο ιδρυτικό συνέδριο της Διεθνούς παραβρέθηκαν μόλις 35 αντιπρόσωποι και τα μόνα μαζικά κομμουνιστικά κόμματα που εκπροσωπούνταν ήταν της Ρωσίας και της Γερμανίας. Στο Δεύτερο Συνέδριο, τον Ιούλη του 1920 η εικόνα είχε αλλάξει ριζικά: συμμετείχαν 217 αντιπρόσωποι από 67 οργανώσεις και κόμματα που αντιστοιχούσαν σε περίπου 40 χώρες.

Μαζί με την μαζικοποίηση ήρθε και η έντονη πολιτική συζήτηση και αντιπαράθεση. Ποια πρέπει να είναι η στάση των επαναστατών απέναντι στο κοινοβούλιο, στα συνδικάτα, τα ρεφορμιστικά κόμματα και τους ηγέτες τους; Τι είναι αυτό που ξεχωρίζει ένα πραγματικό επαναστατικό κόμμα από τα άλλα εργατικά κόμματα; Ποια πρέπει να είναι η στάση των επαναστατών απέναντι στον αγώνα των καταπιεσμένων εθνών στις αποικίες και πολλά άλλα. Δεν ήταν μια συζήτηση ακαδημαϊκού χαρακτήρα, αλλά έμπαιναν πιεστικά από την ίδια την πραγματικότητα.

Ηταν η περίοδος που η επαναστατική έφοδος της εργατικής τάξης απλώνονταν από την Γερμανία μέχρι την Αγγλία και την Ιταλία και η απάντηση σ' αυτά τα ζητήματα ήταν καθοριστικής σημασίας για την νίκη ή την ήττα αυτών των κινημάτων. Αργότερα, όταν το 1921 και 1922 αυτή η επαναστατική πλημμυρίδα άρχισε να υποχωρεί τα νεαρά κομμουνιστικά κόμματα βρέθηκαν μπροστά στην ανάγκη να καθορίσουν την τακτική τους σε διαφορετικές συνθήκες όπου η κατάληψη της εξουσίας δεν ήταν το άμεσο καθήκον.

Δικαιολογημένα ο Τρότσκι τόνιζε μερικά χρόνια αργότερα ότι "όλες οι βασικές αρχές που μπήκαν στα τέσσερα πρώτα συνέδρια της Διεθνούς (σε σχέση με τον ιμπεριαλισμό και το αστικό κράτος, τη δημοκρατία και το ρεφορμισμό, τα ζητήματα της εξέγερσης, τη δικτατορία του προλεταριάτου, τις σχέσεις με την αγροτιά και τις καταπιεσμένες εθνότητες, τα εργατικά συμβούλια, τη δουλειά στα συνδικάτα, τον κοινοβουλευτισμό, την πολιτική του ενιαίου μετώπου) παραμένουν ακόμα και σήμερα η ύψιστη έκφραση της προλεταριακής στρατηγικής στην εποχή της γενικής κρίσης του καπιταλισμού."

Την διέλυσε ο Στάλιν Η απομόνωση της ρώσικης επανάστασης και η επικράτηση της σταλινικής γραφειοκρατίας στην Ρωσία, ανέκοψε την πορεία της Διεθνούς. Από "γενικό επιτελείο" και "παγκόσμιο κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης" μετατράπηκε σε εξάρτημα της διπλωματίας της Ρωσίας. Αυτό δεν έγινε από την μια μέρα στην άλλη ούτε με ομαλό τρόπο. Χρειάστηκαν αλλεπάλληλες "εκκαθαρίσεις" των κομμουνιστικών κομμάτων για να επιβληθεί το "αλάθητο" του Στάλιν.

Στα μέσα της δεκαετίας του '30 κάθε ίχνος από τις ιδέες και την πρακτική που έκφραζε η Κομιντέρν στα πρώτα χρόνια της δράσης της είχε εξαφανιστεί. Το 1943 ο Στάλιν τη διέλυσε και τυπικά για να διευκολύνει τις συμμαχίες του με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές.

Οπως παρατηρεί ο Ντανκαν Χάλας

«Η Κομιντέρν είχε ιδρυθεί το 1919 σαν μια συνεπής διεθνιστική οργάνωση... Οταν διαλύθηκε το 1943 είχε μετατραπεί (ήδη για μια δεκαετία) σε ένα εργαλείο εθνικιστικής πολιτικής που στόχο είχε να πείθει τους εργάτες να υποστηρίζουν τις 'δικές τους' άρχουσες τάξεις ενάντια σε άλλες άρχουσες τάξεις.

Το 1919 η Κομιντέρν υποστήριζε τον αγώνα της εργατικής τάξης χωρίς συμβιβασμούς. Το 1943 υποστήριζε την συστηματική ταξική συνεργασία με διάφορες αστικές και μικροαστικές δυνάμεις, υποτάσσοντας τα συμφέροντα της εργατικής τάξης στα δικά τους, σύμφωνα με τις μεταβαλλόμενες ανάγκες της ρώσικης διπλωματίας.

Στην ίδρυσή της, η Κομιντέρν είχε διακηρύξει την εχθρότητά της σε όλους τους ιμπεριαλισμούς και διακήρυξε το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση όλων των λαών. Το 1943 είχε καταλήξει να αντιτάσσεται στους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες που ξέσπαγαν στις αποικίες και στις 'σφαίρες επιρροής' των δυτικών συμμάχων της Ρωσίας».

Στην πάλη μας ενάντια στον καπιταλισμό και τον πόλεμο σήμερα, η επαναστατική παράδοση των πρώτων χρόνων της Κομιντέρν είναι αναντικατάστατη. Αυτό το βιβλίο είναι ο καλύτερος τρόπος για νέους αγωνιστές να έρθουν σε επαφή με αυτή την παράδοση.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

9/6: Κρατικός καπιταλισμός στα Βαλκάνια

16/6: Συγκρούσεις μαθητών: ποιός καλιεργεί τη βία.

23/6:10 χρόνια απο την εξέγερση της Τιέν Αν Μέν

30/6: 80 χρόνια απο την ίδρυση της Γ' Διεθνούς

Πυρνας Καϊμακλιου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

10/6: Βαλκανικοί πόλεμοι 1912 -13

17/6: 80 χρόνια απο την ίδρυση της Γ' Διεθνούς

24/6:Το μεταβατικό πρόγραμμα του Τρότσκι

1/7: Συγκρούσεις μαθητών: ποιός καλιεργεί τη βία.

Πυρνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαϊδας 8:30μ.μ.

9/6:10 χρόνια απο την εξέγερση της Τιέν Αν Μέν

16/6:Καπιταλισμός ο μεγάλος έμπορας των ναρκωτικών

23/6: 80 χρόνια απο την ίδρυση της Γ' Διεθνούς

30/6: Βαλκανικοί πόλεμοι 1912 -13

Πυρνας Λυκαβητου

Συνεδριαζει κάθε Τετάρτη στη Λορδου Βυρωνος 8 στις 8:00μ.μ.

10/6: Μπορεί να γίνει επανάσταση σήμερα;

17/6:Μετά τις εκλογές στην Τουρκία και η δίκη Οτσαλάν

23/6: Κρατικός καπιταλισμός στα Βαλκάνια

30/6: 80 χρόνια απο την ίδρυση της Γ' Διεθνούς

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Παρασκευή στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

11/6: Συγκρούσεις μαθητών: ποιός καλιεργεί τη βία.

18/6: 80 χρόνια απο την ίδρυση της Γ' Διεθνούς

2/7:Κρατικός καπιταλισμός στα Βαλκάνια

εργατικη δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα

της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.

Τ.Κ. 27280, Λευκωσια

Fax - τηλ. 02-349770

Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ _

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Διαίρει και κυρίευε

«Η άρχουσα τάξη της κάθε εμπόλεμης χώρας... ισχυρίζεται ότι ειναι αποφασισμένη να νικήσει τον εχθρό, οχι για τα λάφυρα και την κατάκτηση εδαφών, αλλά για την απελευθέρωση όλων των άλλων λαών εκτός απο το δικό της».

Αυτό το απόσπασμα, γραμμένο απο το Λένιν καθώς ο Α' Παγκ. Πόλεμος άπλωνε τη σκια του σ' ολόκληρη την Ευρώπη, ειναι εξαιρετικά επίκαιρο. Οι Νατοϊκοί πολιτικοί ισχυρίζονται ότι ο σημερινός πόλεμος που διεξάγουν ειναι ο πρώτος "ανθρωπιστικός πόλεμος".

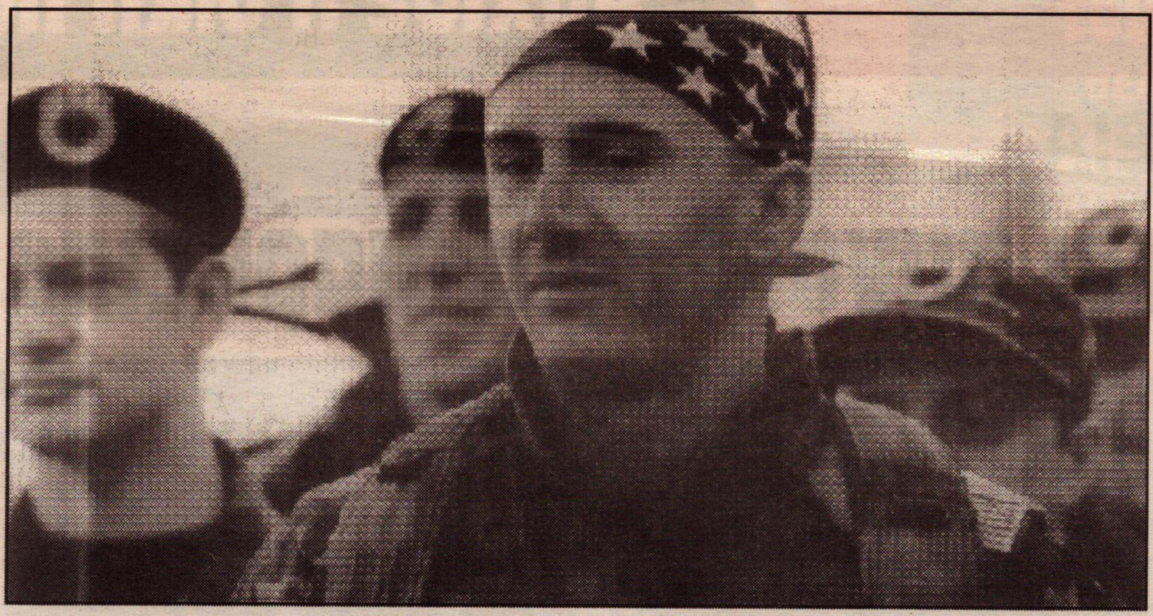

Αντρες του UCK σε εκπαίδευση

Ιμπεριαλισμός

Το "ενδιαφέρον" των μεγάλων για την καταπίεση που αντιμετώπιζαν τα μικρά έθνη ήταν κεντρικό στην προπαγάνδα όλων των αντιπάλων δυνάμεων στον Α' Παγκ. Πολεμου. Καταλύτης για το ξέσπασμα του πολέμου ήταν η αντίδραση της Ρωσίας στην εισβολή πού δέχτηκε ένα μικρό σλαβικό κράτος, η Σερβία, απο μια μεγάλη αυτοκρατορία, την Αυστρία: "Λευτεριά στη Σερβία" ήταν το σύνθημα της τσαρικής Ρωσίας. Η Γαλλία μπήκε στον πόλεμο με πρόσχημα την απελευθέρωση των κατοίκων της Αλσατίας και της Λορένης απο την γερμανική "καταπίεση". Η Βρετανία με πρόσχημα την κατοχή του "μικρού Βελγίου" απο τη Γερμανία ενώ η Γερμανία επικαλέσθηκε την καταπίεση της Πολωνίας απο τη Ρωσία - γεγονός που οδήγησε τους Πολωνούς εθνικιστές να υποστηρίξουν τη Γερμανία, σχηματίζοντας μια κυβέρνηση ανδρείκελο.

Οι "ανθρωπιστικές" επεμβάσεις δεν σταμάτησαν με το τέλος του Α' Παγκ. Πόλεμου. Ο Χίτλερ εισέβαλε στη Τσεχοσλοβακία το 1938 με πρόσχημα την εθνική καταπίεση των γερμανόφωνων μειονοτήτων στις συνοριακές περιοχές της Βοημίας και της Μοραβίας. Παρόμοια, όταν οι ΗΠΑ κλιμάκωσαν τον πόλεμο τους στο Βιετνάμ στα μέσα της δεκαετίας του '60, προφασίστηκαν την προστασία εκατομμυρίων Καθολικών που διάλεξαν να μεταφερθούν στο νότιο τμήμα της χώρας όταν αυτή διαμελιζόταν το 1954.

Ποια είναι η στάση των σοσιαλιστών στο ζήτημα αυτοδιάθεσης σε αυτές τις περιπτώσεις; Πρέπει να στηρίζεται πάνω σε δυο βασικές αρχές. Πρώτα, στο ότι καμία ομάδα καταπιεσμένων δεν μπορεί να πετύχει την αυτοχειραφέτηση της εκτός και αν μπορεί να ορίσει το δικό της μέλλον. Δεύτερο, στο ότι η εργατική τάξη μιας χώρας δεν μπορεί να πετύχει την ελευθερία της εάν συνεχίζει να συνεργάζεται με τη δική της άρχουσα τάξη στην καταπίεση του λαού μιας άλλης εθνότητας. Όπως το έβαλε ο Μαρξ, «*Ένα έθνος που καταπιέζει ένα άλλο ούτε το ίδιο μπορεί να ειναι ελεύθερο.*»

Αυτές οι γενικές αρχές, ωστόσο, πρέπει να βρουν εφαρμογή μέσα σε συγκεκριμένες συνθήκες που συχνά περιπλέκονται απο πρόσθετους παράγοντες. Απο την προσπάθεια των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων να θέσουν κάτω απο τον έλεγχο τους ένα όσο το δυνατό μεγαλύτερο κομμάτι του πλανήτη καθώς επίσης και απο την συνύπαρξη μέσα στην ίδια γεωγραφική περιοχή διαφορετικών εθνικών ταυτοτήτων που προτάσσουν αλληλοσυγκρουόμενες εθνικές διεκδικήσεις.

Σχεδόν αναπόφευκτα οι μεγάλες δυνάμεις προσπαθούν να εκμεταλλευτούν για τους δικούς τους σκοπούς εθνικά κινήματα που στρέφονται ενάντια στους αντιπάλους τους. Μερικές φορές αυτό σημαίνει απλά την παραχώρηση μερικού οπλισμού σε κινήματα που διατηρούν ωστόσο την ανεξαρτησία τους και προωθούν τους δικούς τους στόχους. Αυτή ήταν η περίπτωση με την προσπάθεια της Γερμανίας του Κάιζερ να βοηθήσει την Ιρλανδική εξέγερση του 1916 όπως και με την βοήθεια που δέχτηκε ο Βιετναμικός αγώνας απο τη Ρωσία και τη Κίνα στα τέλη της δεκαετίας του '60.

Σε άλλες περιπτώσεις όμως, τα εθνικά κινήματα που κάποτε ήταν ανεξάρτητα μετατρέπονται σε μαριονέτες στα χέρια των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Αυτή ήταν η περίπτωση με τις κυβερνήσεις που στήθηκαν στη Σλοβακία και τη Κροατία απο τη Γερμανία το 1939-45 και της Πολωνικής κυβέρνησης που στήθηκε απο τους Γερμανούς στην κατειλημμένη Βαρσοβία στη διάρκεια του Α' Παγκ. Πόλεμου. Αν οι σοσιαλιστές υποστήριζαν εθνικά κινήματα που έχουν αποδεκτει ένα τέτοιο ρόλο, θα σήμαινε τη στήριξη και ενδυνάμωση του ιμπεριαλισμού.

Για παράδειγμα το διεθνές σοσιαλιστικό κίνημα παραδοσιακά ταυτιζόταν με το αίτημα των Πολωνών για εθνικά δικαιώματα. Απο τη στιγμή όμως που οι Πολωνοί εθνικιστές ευθυγραμμίστηκαν με τον Κάιζερ, ο Λένιν επέμενε: «*Το να υποστήριζε κανεις ένα Ευρωπαϊκό πόλεμο απλά και μόνο για να εξασφαλίσει την αποκατάσταση της Πολωνίας θα ήταν εθνικισμός του χειρότερου είδους. Θα έβαζε τα συμφέροντα μερικών Πολωνών πάνω απο τα συμφέροντα εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων που θα υπέφεραν σ' αυτό τον πόλεμο*».

Όταν οι Ρώσοι φιλελεύθεροι άρχισαν να απαιτούν την απελευθέρωση της Πολωνίας απο τη Γερμανική κατοχή, ο Λένιν επανέλαβε: «*Οι ρώσοι σοσιαλδημοκράτες πρέπει να αποκαλύψουν την εξαπάτηση του λαού απο το Τσαρισμό, τώρα που τα συνθήματα "ειρήνη χωρίς προσαρτήσεις" και "ανεξαρτησία για τη Πολωνία" προβάλλονται απο τη Ρωσία. Γιατί στη σημερινή συγκυρία και τα δυο αυτά συνθήματα εκφράζουν και δικαιολογούν την συνέχιση του πολέμου. Πρέπει να πούμε - Όχι στον πόλεμο για την Πολωνία.*»

Βαλκανικό κολάζ

Ο άλλος παράγοντας που περιπλέκει το ζήτημα δηλαδή η συνύπαρξη διαφορετικών εθνικών ομάδων με αλληλοσυγκρουόμενα αιτήματα αποτελεί χρόνιο γνώρισμα των Βαλκανίων. Ο καπιταλισμός αναπτύχθηκε καθυστερημένα στη περιοχή και οδήγησε τις μεσαίες τάξεις απο διαφορετικές γλωσσικές ομάδες (Σέρβοι, Βούλγαροι και Σλαβομακεδόνες, Ρουμάνοι, Έλληνες και Αλβανοί) την κάθε μια να προσπαθήσει να αποκτήσει ηγεμονικό ρόλο στην αξιοποίηση των οικονομικών ευκαιριών που προσφέρονταν. Αυτό μπορούσαν να το πετύχουν κερδίζοντας η κάθε μια πίσω απο το εθνικό της λάβαρο τους αγρότες. Η κάθε μια ξεχωριστά όμως ήταν ανίσχυρη ώστε να μπορέσει να δημιουργήσει κατι περισσότερο απο ένα κολάζ περιοχών που μάλιστα αλληλεπικαλύπτονταν απο τα κολάζ άλλων περιοχών που ελέγχονταν απο τους αντίπαλους της. Ο αγώνας για ηγεμονία εξελίχθηκε σε αγώνα επέκτασης των αντίπαλων κολλάζ σε κράτη, το κάθε ένα με την δική του εθνική μυθολογία και το "ηρωικό του παρελθόν".

Η άλλη όψη του σχηματισμού των εθνικών κρατών στα Βαλκάνια ήταν η καταπίεση των εθνικών μειονοτήτων που ζούσαν μέσα στα σύνορα τους - των Ούγγρων και των Τσιγγάνων στη Ρουμανία, των Τούρκων στη Βουλγαρία, των Σέρβων στην υπό Αυστριακή διοίκηση Βοσνία πριν τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, των Σλοβάκων και των Τσιγγάνων στην Ουγγαρία μετά τον Α' Παγκ. Πόλεμο, των Μουσουλμάνων στην Ελλάδα, των Ελλήνων στην Αλβανία.

Επιπρόσθετα, ο μόνος τρόπος για ένα αδύναμο εθνικό κράτος να ασκήσει έλεγχο πάνω στις μειονότητες που βρίσκονταν μέσα στα σύνορα του, τη στιγμή μάλιστα που τα γύρω κράτη ισχυρίζονταν ότι υπερασπίζονταν τα δικαιώματα των μειονοτήτων που βρίσκονταν μέσα στα σύνορα του, ήταν η δημιουργία συμμαχιών με τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Γι' αυτό ακριβώς η ιστορία των Βαλκανίων υπήρξε μια ιστορία επεμβάσεων απο τις μεγάλες δυνάμεις.

Η ενίσχυση του ενός Βαλκανικού "εθνικού" κράτους ενάντια στους γείτονες ανταγωνιστές του συνήθως σήμαινε τον διωγμό, με τα πιο βάρβαρα μέσα, ομάδων που μπορεί να ταυτίζονταν με τα αντίπαλα Βαλκανικά κράτη. Αυτό που σήμερα αποκαλείται "εθνικό ξεκαθάρισμα" ήταν γνώρισμα όλων των εμπόλεμων στη διάρκεια των Βαλκανικών Πόλεμων του 1912-13, του Ελληνοτουρκικού πόλεμου στις αρχές της δεκαετίας του '20 με ένα εκατομμύριο πρόσφυγες στη κάθε πλευρά) και του Β' Παγκ. Πόλεμου.

Το εθνικό ξεκαθάρισμα ήταν βέβαια γνώρισμα και των Γιουγκοσλαβικών πόλεμων στις αρχές της δεκαετίας του '90. Σέρβοι σφάγιασαν Μουσουλμάνους και Κροάτες, Κροάτες ματοκύλισαν Μουσουλμάνους στις περιοχές του Μόσταρ και του Βιντέζ και "ξεκαθάρισαν εθνικά" την Κράινα απο τους Σέρβους κάτοικους της. Μουσουλμάνοι σφάγιασαν Σέρβους στα περίχωρα του Σαράγιεβο.

Όπως παρατηρούσε ο Τρότσκι «Ακόμα και στα καθυστερημένα Βαλκάνια... χώρος για εθνική πολιτική υπάρχει μόνο στο βαθμό που συμπίπτει με μια ιμπεριαλιστική πολιτική.»

Πως βρίσκουν εφαρμογή όλα αυτά σήμερα; Οι ιμπεριαλιστικοί στόχοι του συνεχιζόμενου Νατοϊκού πόλεμου στη Γιουγκοσλαβία ειναι ξεκάθαροι. Πρέπει να περάσει το μήνυμα ότι ο Αμερικανικός ιμπεριαλισμός μπορεί και τιμωρεί οποιοδήποτε κράτος τολμήσει να τον αψηφήσει.

UCK

Το εθνικό κίνημα των Αλβανών του Κοσόβου αναπτύχθηκε τη δεκαετία του '60 μέσα απο τη δυσαρέσκεια της Αλβανικής πλειοψηφίας στη περιοχή για το γεγονός ότι δεν της αναγνωρίστηκαν πλήρη εθνικά δικαιώματα όπως στη περίπτωση των Σλοβένων, των Κροατών, των Μαυροβούνιων, των Μακεδόνων και των Σέρβων. Οι Αλβανοί ήταν δεύτερης κατηγόριας πολίτες στο Κόσοβο όπως οι Καθολικοί στη Β. Ιρλανδία ή οι Κούρδοι στη Τουρκία. Αφού οι Αλβανοί του Κοσόβου απέκτησαν ίσα δικαιώματα για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, όταν αυτά αναιρέθηκαν απο τον Μιλόσεβιτς το 1989 το κίνημα αναπτύχθηκε παρά πέρα.

Στο πρώτο μισό της δεκαετίας το '90 το κίνημα πήρε τη μορφή παθητικής αντίστασης. Οι Αλβανοί του Κοσόβου δέχτηκαν αυτή την πολιτική γιατί αντιλαμβάνονταν την αδυναμία τους να επικρατήσουν μέσα απο μια φυσική αντιπαράθεση. Μετά όμως τη συμφωνία του Ντεϊτον στα μέσα της δεκαετίας του '90, που δεν έλαβε υπόψη τα δικαιώματα των Αλβανών του Κοσόβου, η προσέγγιση των ένοπλων ομάδων τύπου UCK άρχισε να κερδίζει όλο και μεγαλύτερη υποστήριξη.

Οι ένοπλες ομάδες όμως επίσης αναγνώριζαν την αδυναμία τους να κερδίσουν απο μόνες τους το Γιουγκοσλαβικό στρατό. Έστρεψαν έντονα τη προσοχή τους στο να εμπλέξουν τις ΗΠΑ και τις άλλες Δυτικές δυνάμεις στην όλη διαμάχη, προκαλώντας αντίποινα απο τους Σέρβους σε βάρος Αλβανών του Κοσόβου. Η τακτική τους περιλάμβανε επιθέσεις ενάντια σε απλούς Σέρβους του Κοσόβου (βόμβες σε καφενεία, απαγωγή Σέρβων ανθρακωρύχων, κ.ο.κ). Αυτή ήταν η παλιά γνώριμη λογική του εθνικισμού στα Βαλκάνια.

Πόλεμο στον πόλεμο

Αν οι Νατοϊκές δυνάμεις δώσουν στον UCK κάποιο έλεγχο στο Κόσοβο, τμήματα του θα επαναλάβουν αυτή την τακτική και στις περιοχές της Δυτικής Μακεδονίας τις οποίες διεκδικούν για τη δημιουργία μιας Μεγάλης Αλβανίας. Ειναι τέτοια η εθνική σύνθεση της Μακεδονίας, που ειναι αδύνατο να πετύχουν το στόχο τους χωρίς ένα εθνικό ξεκαθάρισμα ανάλογο με αυτό που επιχείρησαν οι οπαδοί της Μεγάλης Σερβίας σε περιοχές της Κροατίας και της Βοσνίας. Σε αυτή τη διαδικασία και άλλες δυνάμεις με διεκδικήσεις πάνω στη Μακεδονία (Ελλάδα και Βουλγαρία) ή ακόμη και πάνω στη Σερβία (Βουλγαρία και Ουγγαρία) θα σύρονταν στο μακελειό δίνοντας νέες διαστάσεις στο εθνικό ξεκαθάρισμα.

Με αυτά τα δεδομένα στήριξη στον εθνικισμό του UCK ισοδυναμεί με ευθυγράμμιση με ένα σύμμαχο του ιμπεριαλισμού και με ένα στυλοβάτη του εθνικού ξεκαθαρίσματος - έστω κι αν προς το παρόν το εθνικό ξεκαθάρισμα που διεξάγει ο UCK ειναι μικρότερης κλίμακας απο αυτό του Μιλόσεβιτς.

Σίγουρα οι σοσιαλιστές θεωρούν ότι υπάρχει θέση για αυτοδιάθεση του Κοσόβου σε μια τελική ειρηνική διευθέτηση στην περιοχή. Ειναι δύσκολο να δει κανεις πως Σέρβοι και Αλβανοί θα μπορούν να ζήσουν ξανά ειρηνικά μαζί χωρίς να αναγνωρίσουν οι μεν τα δικαιώματα των δε.

Όταν στις πρώτες συναντήσεις της Κομμουνιστικής Διεθνούς συζητήθηκε το Βαλκανικό ζήτημα κατέληξαν ότι ο μόνος τρόπος για να ικανοποιηθούν οι διαφορετικές διεκδικήσεις για εθνικά δικαιώματα ήταν μέσα στο πλαίσιο μιας σοσιαλιστικής ομοσπονδίας και όχι μέσα απο την αναπαραγωγή αντίπαλων καπιταλιστικών κρατών, με το κάθε ένα απο αυτά να διατηρεί παγιδευμένες μέσα στα σύνορα του καταπιεσμένες εθνικές μειονότητες.

Όλα αυτά τα επιχειρήματα όμως ειναι τελείως υποθετικά ενόσω συνεχίζεται ο πόλεμος του ΝΑΤΟ ενάντια στη Γιουγκοσλαβία, που έχει καταντήσει το Κόσοβο και τη Σερβία σε ένα απέραντο πεδίο βολής όπου το να γίνεται λόγος για εθνικά δικαιώματα για τον οποιοδήποτε ειναι σιχαμερό αστείο.

Μόνο αν ο πόλεμος οδηγήσει σε επαναστατικές εξελίξεις σε χώρες όπως την Ελλάδα θα διαφοροποιηθούν τα πράγματα. Στο μεταξύ, ευθύνη των σοσιαλιστών στις χώρες που διεξάγουν τους βομβαρδισμούς, όπως και σε αυτές που βρίσκονται στη τροχιά των Νατοϊκών και της Ε.Ε. παρέχοντας τους κάθε διευκόλυνση, πρέπει να αφιερώσουν όλες τους τις δυνάμεις για να πετύχουν τον ταχύτερο τερματισμό του πόλεμου.

Κρις Χάρμαν

Ο Κρις Χάρμαν ειναι εκδότης της βδομαδιάτικης εφημερίδας Socialist Worker του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (SWP), αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στη Βρετανία.

εργατική δημοκρατία

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΟΤΣΑΛΑΝ
Αρχισε η δίκη παρωδία

Άρχισε στην Τουρκία η δίκη του ηγέτη των Κούρδων Αμπτουλάχ Οτσαλάν. Πρόκειται για μιά δίκη φάρσα όπως την περιγράφουν και Διεθνείς Οργανώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Κάτω από το βάρος της τρομοκρατίας από την τουρκική αστυνομία και τους παρακρατικούς, ενάντια στους ίδιους και τις οικογένειες τους οι δικηγόροι του Οτσαλάν ζήτησαν αναβολή της δικής για να μπορέσουν να προετοιμάσουν την υπεράσπιση του. Ωστόσο η κυβέρνηση της Τουρκίας προχωρεί στην δίκη.

Η δίκη γίνεται σε στρατιωτικό δικαστήριο όπου δεν θα υπάρχουν ένορκοι, αλλά ένας στρατιωτικός και δύο πολίτες δικαστές ενώ οι εισαγγελείς ζητάνε ήδη την ποινή του θανάτου.

Ούτε ένας δυτικός ηγέτης δεν επέκρινε την τουρκική κυβέρνηση που παίζει το χαρτί του εθνικισμού, βάζοντας τον Οτσαλάν στο ρόλο του αποδιοπομπαίου τράγου. Ούτε ένας δεν ζήτησε την απελευθέρωση του Οτσαλάν. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Η Τουρκία είναι ένας σημαντικός σύμμαχος της Δύσης στους δρόμους των πετρελαίων της Κασπίας και της Μέσης Ανατολής και συμμετέχει ενεργά στους βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας.

Οι ίδιοι παράδωσαν τον Οτσαλάν στην κυβέρνηση Ετσεβίτ. Βοήθησαν έτσι στην δημιουργία του εθνικιστικού κλίματος στην Τουρκία πάνω στο οποίο πάτησαν οι φασίστες για να κερδίσουν βουλευτικές έδρες και μερίδιο στην κυβέρνηση.

Ο υπαρχηγός του ΡΚΚ Σεμντίν Σακίκ και ο αδελφός του Αρίφ έχουν ήδη καταδικαστεί σε θάνατο. Η ίδια τύχη περιμένει τον Οτσαλάν. Μέσα στο εθνικιστικό κλίμα και με τους φασίστες στο κοινοβούλιο και την κυβέρνηση είναι σίγουρο ότι η Βουλή θα επικυρώσει την απόφαση του στρατοδικείου.

Τον Φλεβάρη οι ΗΠΑ βοήθησαν την Τουρκία να απαγάγει τον Οτσαλάν από την Κένυα. Η κυβέρνηση Σημίτη έπαιξε και αυτή το δικό της ρόλο συμμετέχοντας στο ξεπούλημα του Οτσαλάν ενώ η κυβέρνηση Κληρίδη κήρυξε ανεπιθύμητες τις συντρόφους του. Όλοι αυτοί συνέβαλαν στην σύλληψη του Οτσαλάν και μαζί με την τουρκική κυβέρνηση που τον κυνηγούσε δεν μπορούν να εγγυηθούν οποιαδήποτε δίκαιη δίκη.

Σήμερα που χιλιάδες εργαζόμενοι κινητοποιούνται σ' ολόκληρο το κόσμο, ενάντια στην ιμπεριαλιστική επιδρομή του ΝΑΤΟ στη Γιουγκοσλαβία πρέπει μαζί με το σταμάτημα των βομβαρδισμών του ΝΑΤΟ στην Γιουγκοσλαβία να απαιτήσουμε να σταματήσει και η δίκη παρωδία και να αφεθεί ελεύθερος ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν.

Σ.Σ.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Χρειάζεται παναπεργία διαρκείας

Ο αγώνας των απεργών στα ξενοδοχεία του Λόρδου συνεχίζεται για πάνω απο τέσσερις μήνες και οι ηγεσίες των συντεχνιών, αντί να κλιμακώσουν την απεργία και να προχωρήσουν σε παναπεργία διαρκείας, να τσακίσουν τον Λόρδο και τους ξενοδόχους, αποδέχτηκαν τον διορισμό και την μεσολάβηση διερευνητικής επιτροπής που όρισε το Υπουργικό Συμβούλιο.

Οι απεργοί είχαν δυναμική παρουσία στην πορεία ειρήνης και συνέχισαν μετά και προς τα ξενοδοχεία παρά τις αντιρρήσεις των υπευθήνων

Οι απολύσεις είναι άδικες και καμιά διερεύνηση ή διαιτησία δεν χρειάζονται οι απεργοί για να το ξέρουν αυτό. Τα παζάρια για το πόσοι θα φύγουν και τι αποζημιώσεις θα πάρουν δεν θα ωφελήσουν τους απεργούς, παρά μόνο τον Λόρδο. Πρέπει να αποσυρθούν όλες οι απολύσεις, να σταματήσουν αμέσως οι υπεργολαβίες και να καταργηθούν τα προσωπικά συμβόλαια. Αυτή είναι η μόνη δίκαια λύση για τους απεργούς.

«Διερευνητική» επιτροπή = απάτη

Τι θα διερευνήσει αυτή η επιτροπή ύστερα απο 124 μέρες απεργίας και κινητοποιήσεων; Τίποτα, ειναι μια κοροϊδία που δεν πρέπει να περάσει. Ουσιαστικά ο σκοπός αυτής της διαδικασίας είναι να παγώσει την απεργία και τον αγώνα των ξενοδοχοϋπαλλήλων, εκεί ακριβώς που φαινόταν ότι επιτέλους άρχιζε να κλιμακώνεται. Έχει καθαρά πυροσβεστικό χαρακτήρα για να εξασφαλίσει την εργατική ειρήνη στη τουριστική βιομηχανία, που τόσο ανάγκη την έχουν τώρα που μπήκαμε στην καλοκαιρινή περίοδο. Καρφί δεν καίγεται στην κυβέρνηση για τους απεργούς και τις δουλείες τους, αν τρωνε τόσους μήνες το κρύο και την ζέστη, ή πως ζούνε αυτοί και οι οικογένειες τους δίχως δουλειά τόσο καιρό.

Ακόμα αυτή η «διερευνητική» επιτροπή δεν είναι «ουδέτερη» ούτε ένας τρίτος μεσολαβητής. Ειναι μια επιτροπή που όρισε μία κυβέρνηση, η οποία θέλει και αυτή να καθιερώσει τις υπεργολαβίες όπως τον Λόρδο. Στο Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας θέλει να κλείσει τα πλυντήρια και να δώσει την δουλεία σε εργολάβους με αποτέλεσμα δεκάδες εργάτριες να κινδυνεύουν να χάσουν την δουλειά τους. Ακόμη το ενδιαφέρον του ο Κληρίδης για τους απεργούς το έδειξε όταν δύο φορές αρνήθηκε να συναντηθεί μαζί τους.

Γι' αυτό δεν πρέπει να έχουμε καμία αυταπάτη ότι αυτή η επιτροπή μπορεί να δικαιώσει τον αγώνα των απεργών. Αυτοί οι αστικοί θεσμοί ειναι τόσο «αμερόληπτοι» όσο και τα δικαστήρια και η αστυνομία, απο τους οποίους οι απεργοί έχουν ήδη πικρές εμπειρίες. Για τους απεργούς πάντα υπάρχουν απαγορεύσεις και δικαστικά διατάγματα, ενώ για τον Λόρδο δεν υπάρχει τίποτε παρόλο ότι δύο φορές μπράβοι του κτύπησαν απεργούς.

Η καθιέρωση μίας τέτοιας διαδικασίας σαν θεσμός στις εργατικές σχέσεις είναι επικίνδυνη. Είναι ένας θεσμός που κτυπά το δικαίωμα στην απεργία, αφού ο έλεγχος φεύγει απο τα χέρια των εργατών και πάει στα χέρια μίας επιτροπής της οποίας μάλιστα οι αποφάσεις είναι δεσμευτικές. Οι απεργοί και οι άλλοι εργαζόμενοι στα ξενοδοχεία δεν πρέπει να αφήσουν να περάσει αυτή η διαδικασία σαν θεσμός. Καμιά απόφαση της «διερευνητικής» επιτροπής που δεν θα δικαιώνει πλήρως τους απεργούς δεν πρέπει να γίνει αποδεχτή.

Όχι άλλη αναμονή

Οι ηγεσίες των συντεχνιών συνεχίζουν στην ίδια πολιτική και τακτική κρατώντας μια στάση ανοχής και αναμονής. Ήδη οι ηγεσίες των συντεχνιών υποσχέθηκαν να διατηρήσουν την εργατική ειρήνη για άλλες 20 μέρες αναστέλλοντας την κλιμάκωση των απεργιακών μέτρων συμπαράστασης. Έτσι προσπαθούν να δώσουν χρόνο για μεσολαβήσεις, αδιαφορώντας αν αυτό τσακίζει και παγώνει τις αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων στα ξενοδοχεία.

Η συμπαράσταση που υπήρξε απο την αρχή προς τους απεργούς και συνεχίζεται μέχρι σήμερα είναι φανταστική. Οι εργαζόμενοι στο αεροδρόμιο Λάρνακας σ' ένδειξη συμπαράστασης κατέβηκαν σε δίωρη στάση εργασίας, ενώ οι εργαζόμενοι στα τουριστικά γραφεία δηλώνουν έτοιμοι να μην εξυπηρετούν ταξιδιωτικούς πράκτορες που στέλλουν πελάτες στα ξενοδοχεία του Λόρδου. Η ΕΤΥΚ επισκέφτηκε τους απεργούς και εισέφερε στο απεργιακό ταμείο 5.000 λίρες.

Φανταστική είναι και η διάθεση για αγώνα που υπάρχει στους ξενοδοχοϋπάλληλους. Αυτό φάνηκε μέσα απο την μαζική και καθολική συμμετοχή στην εξάωρη απεργία, αλλά και μέσα απο τις μαζικές ψηφοφορίες στις γενικές συνελεύσεις για κλιμάκωση των απεργιακών μέτρων που ξεπέρασαν το 90%.

Οι απεργοί χρειάζεται να πάρουν πρωτοβουλίες για να οργανώσουν και να κλιμακώσουν τον αγώνα τους. Χρειάζεται να ξεπεράσουν την διστακτική τακτική των ηγεσιών, οι οποίες χαραμίζουν τον χρόνο περιμένοντας μάταια κάποια απόφαση μιας «διερευνητικής» επιτροπής ή την μεσολάβηση του υπουργού. Όχι πια άλλη αναμονή και ανοχή.

Δεν πρέπει απεργοί να δεχτούν την αναστολή της κλιμάκωσης των μέτρων που αποφάσισαν οι ίδιες οι Γενικές Συνελεύσεις των ξενοδοχοϋπαλλήλων. Πρέπει να ζητήσουν να συγκαλεστούν νέες συνελεύσεις οι οποίες είναι και το μόνο αρμόδιο όργανο να αποφασίσει για την αποδοχή ή όχι της όποιας αναστολής των μέτρων και την αποδοχή ή όχι της όποιας κατ' αρχή συμφωνίας. Δεν πρέπει οι εργαζόμενοι να δώσουν εν λευκώ εξουσιοδότηση στην ηγεσία της συντεχνίας να χειρίζεται τον αγώνα αλλά να κρατήσουν οι ίδιοι μέσα απο τις συνελεύσεις τους τον έλεγχο στις διαδικασίες και να μπορούν να έχουν τον τελευταίο λόγο.

Ο αγώνας των απεργών στα ξενοδοχεία του Λόρδου κρατά πάνω απο τέσσερις μήνες. Ακόμη και σήμερα όμως μπορεί να κερδιθεί άμεσα αν κλιμακωθεί με 24ωρη παναπεργία η οποία να μετατραπεί άμεσα σε διαρκείας αν δεν υποχωρήσει ο Λόρδος. Μπορούμε να παραλύσουμε ολόκληρη την τουριστική βιομηχανία, τα ξενοδοχεία, τα αεροδρόμια, τα ταξιδιωτικά γραφεία. Δεν αντέχουν ένα τέτοιο κόστος οι εργοδότες και θ' αναγκαστούν να υποχωρήσουν. Εδώ που έχουν φτάσει τα πράγματα δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Οι δικαιολογίες ότι έτσι θα συσπειρωθούν οι εργοδότες είναι παραμύθια τις Χαλιμάς. Οι εργοδότες είναι συσπειρωμένοι γιατί ξέρουν πως αν ο Λόρδος κάνει το δικό του, θ' ανοίξει ο δρόμος για όλους. Έτσι και αλλιώς πέρυσι έκαναν κοινό λοκ - άουτ χωρίς να έχει προηγηθεί γενική απεργία σε όλες τις επιχειρήσεις.

Η κλιμάκωση με παναπεργία είναι άμεση ανάγκη. Αυτό θα δώσει την δυνατότητα για συλλαλητήρια και συναυλίες, για καθημερινές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις με μαζική συμμετοχή στον τόπο της μάχης, έξω απο τα ξενοδοχεία του Λόρδου. Θα αποκλείσει τους απεργοσπάστες και θα κτυπήσει ουσιαστικά τα κέρδη του Λόρδου και των άλλων ξενοδόχων που θέλουν να βάλουν χέρι στις κατακτήσεις των εργαζομένων στα ξενοδοχεία και σε άλλους κλάδους.

Νίκος Αγιομαμίτης

«Λόρδος-Νάτο το ίδιο συνδικάτο»

Στη «Πορεία Ειρήνης» ενάντια στις βάσεις οι απεργοί στα ξενοδοχεία του Λόρδου συμμετείχαν μαζικά και δυναμικά με το δικό τους πανό. Όταν ακούστηκε απο τα μεγάφωνα ότι στη πορεία συμμετέχουν και οι απεργοί, αυτό ενθουσίασε τον κόσμο, και πράγματι οι απεργοί εισέπραξαν το πιο θερμό χειροκρότημα των 10.000 διαδηλωτών.

Μετά το τέλος της πορείας, στο κάλεσμα των απεργών να πορευτούμε μαζί τους στα ξενοδοχεία του Λόρδου που βρίσκονταν 300 μέτρα πιο κάτω απο τον ΚΟΤ της Λάρνακας όπου τερμάτισε η πορεία, κάποιος κόσμος παρόλη τη κούραση του ανταποκρίθηκε. Παρόλη την αντίθεση των διοργανωτών της «Πορείας Ειρήνης» για να μη γίνει η πορεία «μήπως γίνουν έκτροπα και αμαυρωθεί η πορεία ειρήνης» η πορεία συμπαράστασης έγινε. Τα ξενοδοχεία έκλεισαν για άλλη μια φορά και φωνάκτηκαν συνθήματα που συνδέανε τον πόλεμο με την ταξική πάλη στην ίδια μας την χώρα όπως το «Λόρδος ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» και το «Ο δικός μας πόλεμος γίνεται εδώ, ενάντια στην λιτότητα και τον Συναγερμό».

Η Εργατική Δημοκρατία είναι η οργάνωση που κάνει σήμερα αυτή τη σύνδεση και δείχνει πολύ συγκεκριμένα πως μπορούμε να κάνουμε εδώ και τώρα στην ίδια μας την χώρα κάτι για να σταματήσουμε τον πόλεμο. Να παλέψουμε για να κερδίσει αυτή η απεργία, να παλέψουμε για να έχουμε δουλειές και όχι βόμβες. Αυτό που χρειάζεται σήμερα είναι απεργίες ενάντια στον πόλεμο του ΝΑΤΟ και απεργίες ενάντια στους δικούς μας υποστηριχτές του ΝΑΤΟ, τ' αφεντικά και την κυβέρνηση τους.

Αυτή η θέση βρίσκει σήμερα ανταπόκριση, όχι μόνο στους απεργούς αλλά και σε πολλούς εργαζόμενους.